

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaba

«Sarkıntılığa karşı tedbirler
alınacak.» - Gazeteler -
İlk tedbir !

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.2

Ankara, 1 Şubat 1963

001068

Tasarruf Sahiplerine
T ü r k i y e

1963 yılında da en fazla ikramiye veren banka, Türkiye İş Bankasıdır.

50.000 talihli tam 10 MİLYON lira tutarında ikramiye kazanacak. İş Bankasında mutlaka bir hesap açtırınız. Kazanma şansınızı artırmak için bütün tasarruflarınızı Bankamıza yatırınız.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük

VV/EA

Akbaa

TIPATIP!

1300

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramîs Aydınlik, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimî 20 lira, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 4 - Sayı : 84

7 Mart 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

MANZARA, tıpatıp 27 Mayıs öncesi'dir: Meclis iki cepheye bölünmüş, tıpatıp!.. Söyüşmeler, tıpatıp!.. Dövüşmeler, tıpatıp!.. Yalnız, küçük bir alfabe farkı var: D harfi A olmuş, Y olmuş, T olmuş, o kadar!

27 Mayısın bir nedeni vardı, değil mi?.. Neden olmuştu yirmi yedi Mayıs?..

Biz, C.H.P. zorlularının cakasını bir yana itip doğruyu söyleyelim: İki partinin memleketi bir iç kavga ya sürüklemesini önlemek için değil mi?

Bu önleyiş, on yıl kaderimizi kaba avuçlarında mıncıklayanların Yassı adada suçlandırılmaları ile bitmiştir.

Ama bu bitiş, yeni bir başlangıç oldu!

Bir Adalet partisi var. Nedir bu partinin politik kişiliği?.. İçindeki adamlara bakınız, yeter... Yakalarında, hâlâ D.P. rozetinin iğne deliği duruyor!.. İhtilâl sonu ilk hükümeti, İnönü onlarla kurmadı mı?

Kurdu... Ama birinin içinde evlât, öbürünün içinde kuyruk acısı!

Bir Yeni Türkiye partisi var. Başında, sevinçle kucaklamak için kalbimizin kollarını açtığımız bir ümit adam: eski yılların ünlü bütçe tenkitçisi, Ekrem Allcan...

Kim derdi ki, bu İspatçı, bu Hürriyetçi Allcan seçim propagandasına Menderes'in zavallı oğlu ile kol kola girecek kadar kendisini kaybedecek?...

Şimdi, ihtilâl sonrası Büyük Millet Meclisi, yine ihtilâl öncesi Büyük Millet Meclisi gibi iki cephe'dir: Bir kanat, C.H.P. birliği, öbür kanat, D.P. ikiliği...

Ekrem Allcan'ın kafası ve kalbi, ülküdaşı A.P. dedir. Koalisyon hükûmetinde, sadece Başbakan Yardımcısı koltuğunu dolduran alt tarafı oturuyor... İlgisi o kadar!

İşte, yeni anlayışların, yeni buluşların yeni bir dünya kurmaya başladığı yeni bir çağda, biz, açlıklar, yoksulluklar, gerilikler Türkiyesini böyle bir kafa ayrılığı, gönül ayrılığı koalisyonu ile yürütmeye, yaşatmağa çalışıyoruz.

Politikanın bu çamurlu çalkantısı karşısında, memleketin sahici aydınları, üstlerine çirkef sıçrıyacak korkusuyla uzaklara sığınmışlar, acı ve utanç içinde belirsiz geleceği gözliyorlar!

Talihliş D.P. nin yine talihli varmış: Batakcı bir idarenin memleketi ne perişanlığa düşüreceğini, bu millet, o gittikten sonra gördü... Hem o gittikten sonra, hem de suçluları unuttuktan sonra!..

Şimdi, milyonlarca insan, milyonlarca işsiz hayalinde enflasyon bolluğunun tatlı anısı, içinde çırpındığı yoksul ve acı durumu, gidenlere değil, gelenlere dış biliyerek düşünüyor...

İhtilâlimiz bile bize benzedi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Yiyecek, içecek, giyecek, yakacak... Bütün fiyat seviyeleri yükseliyor!..
— Evet... Seviyesi her gün düşen yalnız politikacılar kaldı!..

AFERİN İNCE!

AZİZ NESİN

BİZİM köyün yoksul bir Ahmet Ağası varmış. Kağnısının mazi ağacı kullanıla kullanıla bir yanından iyice aşınmış, incelmış. Bizim köyde çok yaşlı bir meşe ağacından, üç tane de ahlut ağacından başka ağaç yok. Ahmet Ağa da bir yanından incelen mazi ağacını bir yenisiyle değiştiremiyor. Kağnısı yüklü iken mazının ince yanından kollararak yürüyor ki çıt edip kırılırsa tekere yapışıp da yükün devrilmesini önleyecek... Gözü, kulağı mazi'nin ince yerinde yitirirken, içinden de yakarır dururmuş: «Aman ince yanı... Gözüm ince yanı... Dayan ince yanı... Hele ince yanı...»

Harman zamanı kağnıma tarladan tepeleme sap yükleyip çıkmış yola. Mazının ince yanı çıtır çıtır çıkıyor. Derken küt diye bir ses ve kağnı yana devrilmiş. Ahmet Ağa hemen mazının ince yanına bakmış ki sapasağlam. Bir de öbür yana geçip bakmış ki, mazi, en güvendiği kalın yanından kırılmamış mı!..

Ahmet Ağa mazının ince yanına bakmış bakmış da keyifle:

— Eferüüm ince yanı! demiş.

Bir yayınevini vardı, yılını gün önce yandı, kül-duman oldu. İşte o gündenberi bu fıkrayı anlatıp anlatıp güliyorum. Çünkü hesabımda yangın yoktu. Gözümü, kulağımı işlerin ince yanına dikmiş yalvarıp yakarıp duruyordum: «Aman ince yanı... Gözüm ince yanı... Dayan ince yanı... Hele ince yanı...»

İnce yanı dayandı, dayandı da, işler bizim en güvendiğimiz, en kalın yanından koptu, kırıldı. Dedikleri çıkmış, bahsi kazanmış bir adamın keyfi içinde yangındanberi «Aferin ince yanı!» deyip duruyorum.

Hos bu yayınevinde kitaplar parava dönüp ayda beş yüz lira bile getiriyordu ama, bana büyük bir güven veriyordu. Kafam kızınca çalıştığım gazetenin patronuna «Al abdestini, ver pabucumu arkadaş!» diyebiliyordum.

Amaaaan, ne olacak... Ustamız Nasrettin Hoca, elinden elçeri kapıp uçan çaylağın arkasından bakmış bakmış da «Ulan enayi!» demiş, «Tarifesi bende... Yahni yapamazsın ki...» Yanan kitapların alevlerine «Enayi!.. Tarifesi bende, yine yazarm» deyip avunuyorum. Gelgelelim, kendimi avutmam kolay da, acımızı üleşen dostları avutmak o kadar zor ki...

— Geçmiş olsun...

— Sağ olunuz.

— Nasıl oldu bu iş?

— Yanmış işte... Komşudan yangın çıkmış... Ben de pek bilmiyorum...

— Nasıl bilmezsin? Olur mu hiç!..

— Sağlık olsun...

— Anladık, sağlık ama, o kadar kitap yahu... Kaç yılın emeği!.. Ne ile ortaya çıkarılır?..

— Doğru... Ama olmuş...

— Amma da gamsız adamsın yahu... Senin kadar vurdum duymaz görmedim.

Arkadaşım üzüntüsünü anlatıyor, ben de onu avutmağa çalışıyorum.

— Üzülme... O kadar üzülecek bir şey yok... Yeniden bir yayınevi kurarız inşallah... Ne yapalım, sağlık olsun...

Görseniz ne diller, ne diller döktüyorum. Ama arkadaş avunacak gibi değil ki...

— Ben senin yerinde olsam çıldırırım... diyor.

Bir başka dostla karşılaşılıyor.

— Bir şey duyduk, doğru mu?

— Doğru...

— Ne?.. Demek doğru... Yandı ha!.. Hepsi mi?

— Hepsi...

— Yahu hiç aldırımıyorsun?..

— Aldırıp da ne yapabilirim, yamış bir kere... Canımız sağ ya...

— Seni hiç anlamıyorum birader...

Benden çok daha üzgün olan dostumu uzun uzun avutmaya çalışıyorum ama, hiç de avunacak gibi değil... Ondan ayrılıyorum, bir başkası elimi sıkıyor.

— Vah, vah, vah... Pek üzüldüm, pek... Vah vah vah...

Onunla karşılaşmadan önce gülmüsyerek yürümekte olduğum için, onun acınması karşısında ister

istemem suratımı ekşitmeğe çalışıyorum.

— Ya!.. diyorum.

— Zarar ne kadar?

— Beşyüz bin lira...

— Ne diyorsun!.. Vah kardeşim vah!.. Vah canım vah!.. Desene mahvoldun...

— Yok canım, ne diye mahvolayım...

— Öyleyse sigortalıydı?

— Yooo... Sigortasızdı.

— Nasıl? Sigorta ettirmedin ha?.. Ama bu eşeklik...

— Evet... öyle...

— Peki birader, sen o kadar kitabı nasıl sigorta ettirmezsin?..

Niçin sigorta ettirmediğini uzun uzun anlatıyorum ama, bu anlattıklarım dostumun üzüntüsünü bir türlü gideremiyor.

O günüm, başıma gelen bu beladan ötürü üzülen dostlarımı, arkadaşlarımı, tanıdıklarımı avutmakla geçti. Eksik olmasınlar sevenlerimiz de çok, eve gellince de telefonlar başladı.

— Felâkete uğramışsın yahu, bir şey kurtarabildin mi?

— Hayır...

— Çok üzüldün değil mi?

— Eh...

— Nasıl eh?

— Biraz üzüldüm tabii.

— Biraz olur mu birader, insanın o kadar malı gider de...

— Eee ne yapayım yanı?.. Öleyim mi?..

— Aşkolsun valla, biz senden çok üzülüyoruz.

— Teşekkür ederim, sağ olun...

Üzülmemeleri için uzun uzun avutucu sözler söyledim. Telefonu kapar kapamaz, yeniden zil çaldı.

— Ne söyleyeceğini, seni nasıl teselli edeceğini bilemiyorum. Anlıyorum kardeşim, teselli kâr edebilecek değil...

— Eksik olma... Ne yapalım, başımıza geldi işte... Siz sağ olun. Yeni baştan kuracağız...

— İmkânsız. O koca yayınevi yeni baştan nasıl kurulur?

— Kurarız.

— Kuramazsın. Geçti artık...

— Peki, kuramam...

— Kuramam olur mu?.. Ne yapacaksın öyleyse?..

— Kurmağa çalışacağım...

— Ne mümkün... Ama üzülmek kardeşim...

— Yoo... Üzüldüğüm yok.

— Nasıl!.. Üzülmüyor musun?..

Yahu nasıl üzülmeyiz!.. E, bu kadar umursamazlık da olmaz yanı...

Hay Allah... Üzülmemem için beni teselliye çalışan dostlarım sanki benim ille de üzülmemi istiyorlar. İnsanın üzüleceği bile varsa, onların direnci karşısında inadına üzülmüyor. Evet, işte bir felâketler geldi başımıza, ben onu unutmağa çalışırken, gerçekten iyi yürekli dostlar acımı paylaşmak için üstüne üstüne geliyorlar. Fakat hepsi ne ise de Mahmut'u avutmak zor oldu. Ellerime, kollarıma yapışıp iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

— Aman Mahmutcuğum, bu kadar üzülmek kardeşim... Canımıza gelecek belâ, malımıza geldi...

Mahmutun beni bu kadar sevdiğini hiç bilmezdim; öyle ağlıyor ki, artık kendimi tutamayıp ben de ağlamağa başladım. Bu ağlamak da esnemek gibi insandan insana geçiyor. Mahmut ağlıyor, ben ağlıyorum... Burunlarımızı çeke çeke ağlıyoruz. O beni avutmağa uğraşıyor, ben onu...

— Kaç yılın emeği yandı kül oldu... Vah vah vah...

— Üzülme Mahmutcuğum, yeni baştan yaparız...

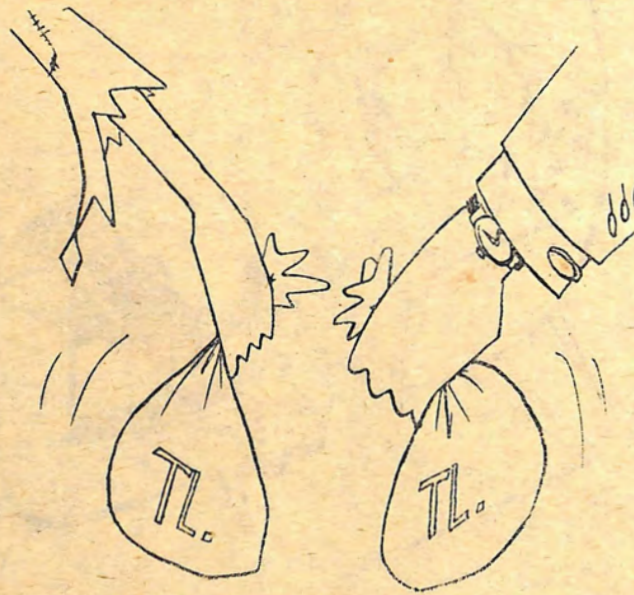
— O kadar kitap ne ile meydana gelir...

— Doğru, doğru ama, canımız sağ ya...

Birbirimizden ayrıldığımız zaman ikimizde de avunacak hal kalmamıştı. Üzülmüyeyim diye dayandım, da en sonunda dostlar beni de bu hale getirdiler ya... Kendimi tutamıyorum, durup durup ağlıyorum, dinlenip dinlenip ağlıyorum.

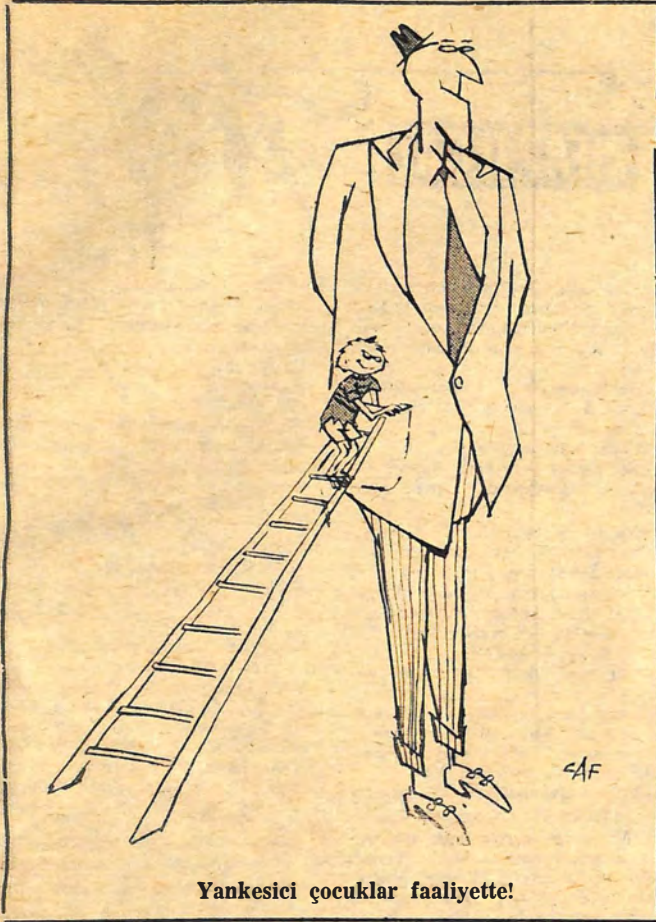
Bu avutmalar hiç kesilmeden günlerce sürdü. Önceki gece, geç saatlere kadar çalışmışım. Yatağa girdiğim zaman saat ikili geçiyordu. Uykumda bir telefon zili duyudum

Vergide adalet sağlanacak! (Gazeteler)

Mahmut POLAT

YAZISIZ

Yankesici çocuklar faaliyette!

ama, kendimi toparlayamadığımdan uyku sersemliği ile zilin rüyamda mı, gerçekte mi kaldığını anlıyamadım. Duymamak için başımı yorganın, yastığın altına soktumsa da, olmadı. Telefonu açtım. Bir ses:

— Uyuyor muydun?..
— Uyuyordum..
— Sahl uyuyor muydun?..
— Allah Allah... Bunda şaşacak ne var yahu? Uyuyordum tabii... Neredeyse sabah olacak, normal insanlar bu saatte uyurlar.

— Peki be kardeşim, insanın o kadar malı yanar da nasıl gözüni uyku tutar... Nasıl uyuyabilir... Pes doğrusu... Biz de sana geçmiş olsun diyecektik ama, maşallah senin teselliye falan hiç de ihtiyacın yok...

Çat diye telefonu kapattığını duydum, ben de başımı yastığa koydum ama, sinirden bir türlü uyuyamıyorum. Yani ne demek istedi bu herif?..

Yangın olalı on sekiz gün geçmiş, ben on sekiz gece üzüntüden uyuyamayacak mıydım?.. Yeni dalyordum ki, bir telefon zili daha..

— Buyurun..
Yıvışık bir sarhoş sesi:
— Çok affedersin..
— Estâğfurullah... Ne oldu?..
— Biz şimdi Taverna bardayız da. Bizim Hüsnü ile beraber..
— Eee?..
— Ben senin yayınevinin yandığını duymamıştım... Onun için geçmiş olsun diyemedim. Şimdi burada Hüsnü söyledi. Ne kadar üzülmediğini anlatamam...

Gerçekten sesi ağlamaklıydı, bel-

ki de ağlıyordu.

— Sağ ol..
— Vah vah vah... Çok, çok tizüldün yanı..
— Eksik olma!..
— Hayatımda hiç bu kadar üzülmemiştim..
Öbürlerini olduğu gibi, üzülmemiş için bunu da avutmağa başladım..
— E peki, ne yapacaksın şimdi?
— Bilmem..
— Bilmem olur mu?..
— Daha düşünmedim..
— Amma geniş adamsın yahu... İnsanın öyle bir yayınevi yansa çıldırır be!!..
Ya sabur deyiş dayandım.

Dün sokağa çıktım. Bir tanıdıkla karşılaşip avutmalarını dinlemek için başım önüme eğik yürüyordum. Karaköy'den dolmuşa bindim. Sağ yanımdaki:

— Geçmiş olsun efendim... dedi.
— Bir şey mi olmuş? dedim.
— Yayıneviniz yanmış diye duyduk... dedi.

— Yooo... Öyle bir şey yok...
Solumda oturan:
— Nasıl olur, dedi, ben gözümle gördüm...

— Beş, on kitap yandı ama, dedim, ona yangın bile denilmez. Topu topu yüz liralık kitap, yayınevi sigortalı olduğu için sigorta şirketinden elli bin aldım.

Sonra şoföre seslendim:
— Durabilir misiniz, ben burada ineceğim...

«Aferin ince yanı!» diye söylene söylene yürüldüm.

Azız NESİN

Nedim'in diliyle İstanbul Kasidesi

Bu şehir-i İstanbul ki bî-âb ü ziyâdır,
Bir tas suya yekpâre bütün belde fedâdır.
Bir öksüz ü bî-çâre iki bahr arasında,
Çektikleri hep derd-ü elem, cevri-ü cefâdır.
Hep sayha-yı hır hır dökülür çeşmelerinden,
Güya ki anın her yeri bir Keeerbelâ'dır.
Serçeşmeleri olmada insana hüznübaş,
Hasret çekiyor, hasreti bir damla suyadır.
TUFAN gelicek sandı ki şehrin suyu artar,
İstanbul'a sermaye-i fahr olsa revâdır.
Derya-yı çamurdur görülen sükûlârında,
Çirkeflerinin banyosu her derde devâdır!
Yağmur yağacak seller akar caddelerinde,
Seyhun ile Ceyhun'a nazır olsa sezâdır.
Çöp kamyonu vardır ama aylarca görünmez,
Çöpler yığılır, evleri kaplar ki belâdır!
Yolsuz, telefonsuz ve ışıksız bu diyârın,
Mes'ulleri lâkin tümü ser-mest-i safâdır!
Ölsen de zamanında görünmez trolleybüs,
Saatle çalışmaz, bu da bir başka hatâdır!
Dolmuşlarının halini hiç sormayınız, hiç,
Zira ki bütün işleri bin nâz ü edâdır!
Islık çalarak durmada mutbaktaki ocaklar,
Hep beklediği gaz-ı heva, gaz-ı hevadır.
Bir kân-ı niamdır bu şehir, cümleye mâlûm,
Derd üstüne derd ekliyor amma, ne revâdır?
Altında mı, üstünde mi bilmem ki cehennem?
Yarab bu ne hâlet, bu ne hissizce ezâdır?
Kış geldi deyu gördüğümüz cevri ü cefânın
Her faslı birer başka kitab olsa sezâdır.
Gördüm ki senahân oluyor şehre NEDİMA,
Gördüklerinin hepsi de bir tatlı rüyâdır.
İstanbul'unun derdini mümkün mü ki saymak?
Allaha niyaz eyle ki son çâre duadır!

TAVLUSUNLU HİCRÂNİ

Adana'dan Almanya'ya pırasa ihraç ettik. (Gazeteler)

Dostlar alışverişte görsün!

Elin iti

HÂDİ bey yeni kapıcısını almış karşısına, günlük emrini okuyordu:

«Aç gözünü Halil efendi! Ha ben ha bu Prens! Apartman halkı bir yana, bu Prens bir yana! Tıkır tıkır tam beşyüz mark saydım bu Prense ben... Köpek deyip geçme. En nazik insandan daha nazik, en kibar insandan daha kibardır o... Hafiften bir öksürse koşup çulunu atacaksın üzerine. Kulağın onun sesinde, soluğunda olacak, gözün abdestinde... Bir bozukluk gördün mü, beni beklemek yok!.. Atacaksın bir taksiye, doğru Hayvan Hastanesine... Gelelim kiracılar... Al birini, vur öbürüne!.. Hepsi eski konturatlı... Hiç çekinme! Köpeğin içerde canı mı sıkıldı, baktın hava da yağmurlu, merdivenin başına!.. Bırak havlarsa havlasın! Rahatsız oluyorsa, işte kapı!.. Onları tutan yok!.. Zincirini de bol bırak ki, satışarsa satışsın girene çıkana!.. Yürü bakalım, çıkalım bahçeye!..»

Bahçe kapısının açıldığını duyan Prens, başladı havlamağa... Hâdi bey çenesi büsbütün açılıverdi:

«Dır patlama!.. Geliyorum işte. Yapamazsın beni görmeden... Aşkın bana!.. Ben olmasam, şimdi kimbilir hangi zibidiye köpeklik edecektin!.. Bu apartmanın değil, seni bu mahallenin Prensi yaptım. Emri ne uşaklar, kapıcılar verdim senin!..»

Birden çattı kaşlarını, Halil efendiye döndü:

«Ne duruyorsun kazık gibi? Al şu çengeldeki zinciri. Kulübenin kapısını açar açmaz geçiriver boynundaki tasmaya... Korkma, ısırma!..»

Halil efendinin çobanlıktan yetişme olduğunu nerden bilecekti. Ne çoban köpekleri görmemişti Boyabatta, ne köpekler!.. Palan vur sırtına, Sinop'a kadar götürsün seni!.. Gene de kulübenin kapısını açınca, geri geri gitmekten kendini alamadı. Bu Prens'in de hatırı sayılırdı hani...

«Vur zinciri be, kaçıracaksın!.. Açma ağzını öyle... Yemez adamı, yabani değildir senin gibi!..»

Köpek ok gibi fırladı birden... İki ayağını attı Hâdi beyin omuzlarına, başladı efendisinin şurasını burasını yalamağa... Her gün bu köpeği doyurmak da meslekti hani. On iki daireyle mi uğraşacaktı, bu iti mi doyuracaktı her Allahın günü!..

«Ne ağzını açmış dikiliyorsun be!.. diye gürledi Hâdi bey, getir şu zinciri, geçir tasma!..»

Zincirin sustası yerini bulunca, Prens öfkelenmişti, bir iki kafa vurdu yeni uşağına... Açılıp açılıp bir iki de kıç vurdu, zincirini şöyle bir teraziledi Halil efendi:

«Diri köpek be!.. dedi içinden, «Benim oğlanı sürür yerlerde!..»

Bir haftaya varmaz, Boyabaddaki karısı da gelirdi. Sekiz, on yaşlarında bir oğlu vardı. Kendisi uğraşacak değildi ya elin iti ile...

Prens'in gücünü denemek için zinciri şöyle bir gevşetip salacak oldu... Köpek aldı başını, tuttu kapının yolunu. O hızla üç beş adım da sürüklemişti peşinden... Hâdi bey: «Ne beceriksiz adamsın be!.. diye

gürledi, «Kaçıracaksın!.. Dola bileğine şunun zincirini!..» Halil efendi bir çarıklı pişkinliği ile:

«Maşallah!.. dedi, «diri köpek doğrusu... İyi bakılmış. Allah nazardan saklasın!..»

«Her gün kemik suyuna papara... Otuz da köftesi var!..»

«Papara mı?.. diye tasalı tasalı sordu.

«Ne sandın ya!.. Her gün üç kilo kemik alacaksın kasaptan... Sabah-tan fakır fakır kaynatacağın!..»

«Ben mi kaynatacağım?..»

«Ben kaynatacak değilim ya!.. Sen, yahut karın!.. Köfteciden de otuz köfte alacaksın her gün... Onar onar vereceksin üç öğün... Dur hele... Neden köfteciden alacağımın? Karının ellerine yapışmaz ya... Alırsın kasaptan bir kilo kıyma!.. İçine ek-mek içi karıştırmak yok haaa!.. Anladın değil mi? Hadi bakalım, çocuk bahçesine kadar götür Prensi de biraz hava alsın!..»

Tam haftasında karısı kamyon-dan idi Halil efendinin. Yanında, başı sıfır numara ile kazanmış oğlu... Avuç içi kadar kalmış yüzü... İki sönük bakış... Şöyle bir yapıtı ensesine Halil efendi, ileri geri bir silkeledi:

«Karı be!.. dedi, «Ne olmuş buna, kepek ekmeği mi yedirdin?..»

«Yok» dedi anası, «Sıtma tuttu!..»

«Bağlatmadınız mı hocaya?..»

«Sag salım teslim ettim sana!..»

«Ne yaparsan yap gayri!.. İster bağ-lat, ister okut!..»

«Bu oğlan, iti gezdirmek değil, donunu bile zor bağlar be!..»

«Asıl!.. diye bağırды, «Kaçıracac-sın!..»

Ali, sırtını geriye verip asılıyordu. Köpek birden hızlandı. Başladı Aliyi sürüklemeye... Zinciri bilek-le-rine iyice doladığı için, istese de salıverecek halde değildi... Prens, biraz da oyun olsun diye, bahçenin içinde dört döndürüyordu çocuğu...

Anası kapının gerisinden olanı bi-teni görünce dayanmadı:

«Vur şu küsküyü itin kafasına!..» diye bağırды, «Öldürecek oğlan!..»

Leşini sürüyecek yerlerde!..»

Bu köpeği yedeğine alıp gezdir-mek, kanına dokunuyordu Halilin.

Komşu kapıcılar onu görünce bıyık

Ertesi gün götürdü Kasımpaşaya... Tüysüz Hocaya, sırtmasını bağlat-tı. Sonra alıştırmak için çekti bah-çeye... Açtı kapısını Prens'in... Oğ-lu Ali:

«Hey anaam!.. diye geriledi, «Köpek de köpeğimiş ha!.. Hani bu-nun davarı?..»

Babası ters ters baktı:

«Ne davarı be!.. dedi, «Şehir kö-peği bu!.. Davarı da bizim, sığırı da!..»

«Ne üreyip duruy, bu it öyleyse-m.» Öyle ya!.. Ne havlayıp duruyordu boşuna... Yanısıra gittiği bir sürü olmayınca... Karını tok, sırtı pekti.

Halil efendi köpeklerin, çocuklara bir yakınlığı olduğunu bilirdi. Tu-tuşturdu zinciri eline:

«Sıkı tut!.. dedi, «Bırakma sa-kın!..»

Prens, önce başıyla bir tartakla-dı. Bir gevşeklik görünce başladı çekiştirmeye... Bir ucundan Prens çekiyordu, bir ucundan Ali...

«Asıl!.. diye bağırды, «Kaçıracac-sın!..»

Ali, sırtını geriye verip asılıyordu. Köpek birden hızlandı. Başladı Aliyi sürüklemeye... Zinciri bilek-le-rine iyice doladığı için, istese de salıverecek halde değildi... Prens, biraz da oyun olsun diye, bahçenin içinde dört döndürüyordu çocuğu...

Anası kapının gerisinden olanı bi-teni görünce dayanmadı:

«Vur şu küsküyü itin kafasına!..» diye bağırды, «Öldürecek oğlan!..»

Leşini sürüyecek yerlerde!..»

Bu köpeği yedeğine alıp gezdir-mek, kanına dokunuyordu Halilin.

Komşu kapıcılar onu görünce bıyık

altından gülümseyerek soruyorlardı: «Nasıl, senin Prens büyüyor mu?» «Canavar gibi itoğlu it... Daha mı büyüyecek?..»

«İçiyor mu çorbasını?..»

«İçmeyip de ne haltidecek!..»

«Ya köfteler?..»

«Bir kilo ete banamısın demiyor!..»

Sonra tuhaf tuhaf bakıyorlardı yüzüne:

«Banamısın demiyor ha!.. Peki, karın ne diyor bu işe?»

Elinde ekmek, fırından dönerken soruyorlardı:

«Prens'in ekmeği mi bu?..»

«Prens'in ekmeği, ne olmuş?..»

«Boşuna kaldırım çiğniyorsun şu İstanbul'da!..»

Kemikleri karısı kaynatıyor, köf-teleri karısı pişiriyordu.

Karısı becerikli bir kadındı, kö-peğin bütün bakımını almıştı üze-rine. Prens onu uzaktan görünce, Prenslüğünü unutuyor, düpedüz kö-pekleşip kuyruk sallıyordu.

Hâdi bey bir gün sessiz sedasız indi aşağıya. Halil efendiye peşine taktı.

«Prens nasıl?.. diye halini hatırı-nı sordu.

«İyidir beyefendi!..»

«İştahı nasıl?..»

«İştahı da iyidir!..»

«Teñkos bulanık akıyor. Taşdelen vereceksin bundan sonra!..»

«Başüstüne beyefendi!..»

Bahçeye doğru yürüdüler. Pren-sin kapısı açılınca şöyle bir fırladı dışarı. Ne Hâdi beye koştu, ne Ha-lil efendiye... Bahçe kapısında dik-i-len kadının ayaklarını dibinde baş-ladı oynaklamağa... Beyin aklı erme-memişti bu işe:

«Aç mı yoksa Prens?.. diye sor-du.

«Yooook!..»

«Bu köpek bakımsız benziyor!..»

«Hayır beyefendi, bakıyoruz!..»

«Verin yemeğini de göreyim!..»

Önce paparasını verdiler, sonra köftelerini... Hapır hapır atıştırıyor-du boyuna... Görülmeiş bir iştahla silip süpürüyordu. Doymamıştı Prens. Gitti kadının ayaklarını ya-lamağa başladı.

Hâdi bey, kuşku kuşku bak-tı yüzüne kadının:

«Daha yok mu? Doymadı bu hay-van!..»

Kadın umursamaz bir rahat-lıkla:

«Ne varsa verdim işte!.. dedi, «Görüyorsun, daha da olsa yiyeceğe benziyor!..»

Yükseltti sesini:

«Peki, köfteler kırk olacak bun-dan sonra... Beş kilo da kemik!..»

Ne düşündü ise düşündü:

«Yürü!.. dedi, «Gidelim eczaha-neyc... Sana vitamin hapları alayım da verirsın Prense!..»

Aradan çok geçmedi, bir sabah Prensi parktan getiren Halil efendi-nin önüne karısı çıktı:

«Vir şunun zincirini bana!..» dedi. Karısı önde, Halil efendi arkada, bahçeye geçtiler. Alinin eline tutuş-turdu zinciri:

«Ulan çek şu itin başını da gör-sün baban!..»

Çocuk, zinciri bir teraziledi, çekti

YAZISIZ

Mithatpaşa'da maç!

köpeğin başını, Prens önce geri geri gidecek oldu. Anası:

«Asıl!» diye bağırıldı, «Bırakma sakın!..»

Köpek tersleştii, direndi ama, sonunda kuzu gibi yürümeye başladı. Arkasından çocuk geriledi kçe asılıyordu zincirine... Titizleşiyor, çekip koşturuyordu bir uçtan bir uca.

Halil efendi:

«Ne olmuş bu köpeğe!» deyip duruyordu, şaşkınlıktan.

Karısı:

«Oğlanı gözün görmüyor mu senin?.. Bir de oğlana baksana!..» dedi.

Geldiğinden beri ilk defa alıcı gözüyle baktı oğluna:

«Aslan gibi olmuş maşallah!» de-

mekten kendini alamadı.

«Aslan gibi oldu ya!..»

«Tuh!.. Tuh kırk buçuk kere maşallah!»

Sinsi sinsi güldü anası:

«İyi oldu oğlanın sırtmasını kestirdiğin...» dedi.

«İyi oldu ya!..»

«Heey!..» dedi karısı, «Adamım diye dolaşyon şu İstanbulda. Boşuna galdırım çiyneyon!.. Sözüm ona adamsın sen de!.. Oysam boynunda bir torban, başında bir yuların esik!..»

«Söyle be garı! Toktora mı gösterdin, hastahane mi goturdün?»

«Elin iti, gemük suyuna çorba içecek her Allahın günü de, benim oğlan ağzını açıp bakacak ha!..»

«Yoksa sen...»

«Elin iti cızbız köfteleri yeyip yutacak hapır hapır da benim oğlan yutkunup duracak garısında ha!..»

«Yoksa köfteleri.. sen...»

«Vereceksin itin zincirini oğlanın eline de, yerlerde sürüm sürüm süründüreceksin kendi öz oğlunu!..»

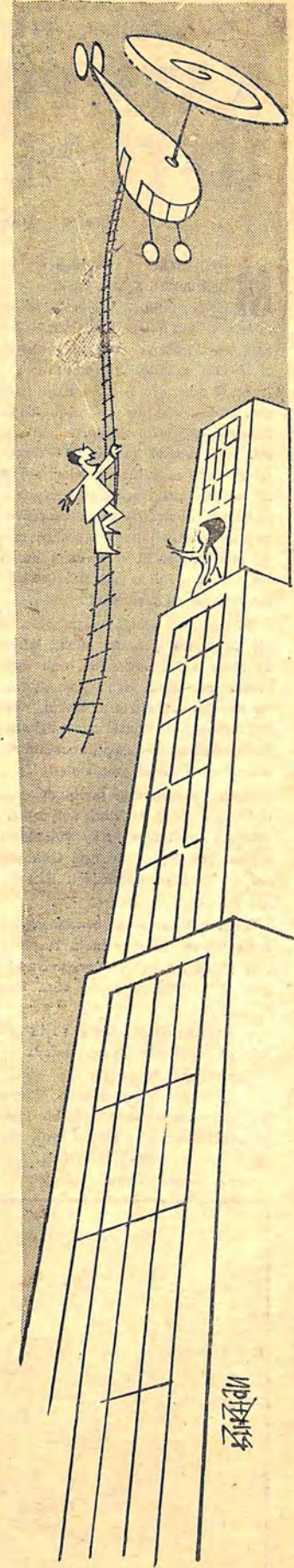
«Demek köpeğin...»

«Köpeğin boğazından kestim. Senin sıtmalı dölüne yedirdim. Verdim kemik suyuna paparayı gözüne... Verdim sulu sulu cızbız köfteleri... Hapları da birem, birem yutturdum üç gün... Taşdelen suyunu da içirdim bardak bardak... Elin itine uşaklık itmekten gurtardım seni!..»

Rıfat ILGAZ

Bir yardımsever!

Modern Romeo!

Açık Oturum:

KATMERLİ MAAŞ ÜSTÜNE

Semsi Belli

Yöneten: HASSO YEREBASMAZ

MÖHDEREM votandışler va möhderem arkadışler!.. Habar almış olıyuruk ki 35 adad çoh yüsgâh votandışmızın başına bu sırada çoh böyyük bir siyo-si fülâkât gelmek üzeradır!..

Bu 35 adad dın gardaşımızın hap-pisi şındı zanatör ve mabbüslük zenaatındedirlar... Bunların bir gısmı, 1957 senası içinde 1958 senası mabbüslük moaşını almışlar, soyna 57 saçınlarında yeniden mabbüs ol-ır olmaz ceblerında gayfe-çay parası galmadığınan dolayı, aldıkları mo-aşı yenı baştan bi sefer daha almış-lar va bu şaklıda gatmeill moaşçı-lar arasına girmişlerdir!..

Bir mamur, aldığı ayın moaşını bir ay sonra yenıdan almağ istese ve alsa, o mamurın da, ona aynı moaşı iki döfa vıran mutemadin da anosını ağıladılar... Lokin, dö-vlet hozınasının onası zaten ağılamış oldığınan mabbüsların anosının ağı-lamasına ehtıyaç galmamıştır!..

Şındı bu movzuda tartıp eylamış oldığımız Açık Otrımı açıyork!... Otrıma gatılanlar: Köy Tahsildari Gâvur Nıyozi, Cenderme Onbaşısı Bekir, Eski mabbüslerdan Remmo Dayı!..

Otrımı İdora edan bendeniz, kö-laniz Hasso Yerebasmaz!.. Hapınızi çoh yüsgâh saygı ve arzuhörmati-nan sılâmladıhtan soyna söza baş-ıyorkim:

— Remmo Dayı!.. Sen söy-la gö-rek, ne fikirdasın bu movzuda?..

Tahsildar Nıyazi :

— Mösade buyurursanız Ramo Dayıdan evel şu adamların bir kün-yelerini öğrenek!.. Listesi yoh mu bu katmerli maaş alanların?..

— Lo Gâvir Nıyazi!.. Listasız lo-

ğanta bilâ olmaz, listasız ağıç otr-ım olır mı?.. Hapısının künyası vor... Ban söyliyam, siz dınnayın! Adana zanatori Mehmedo Ünalıyo Bilâcik zanatori Talato Orano Diyarbekir zanatori İhsano Hami-do Tiğrelo

Gümüşhona zanatori Halido Zar-buno

Gars zanatori Sırriyo Atalayo Gars zanatori Turğuto Göleyo Gars zanatori Mehmedo Hazero Gonya zanatoru Muammero Obi-zo

Malatiya zanatoru Mehmedo Ze-kiyo Tolunayo

Malatiyo zanatoru Nüvido Yetgi-no

Monisa zanatoru Ferido Alpıgen-dero

Ulaştırma Vekiliyo Rifato Oçteno Adana mabbüsü Meliyo Kemalo Eski Ziroot Vekiliyo Cavido O-ralo

Asgı Dağıliyo Vekiliyo Ahmedo Topalo

Angara mabbüsü Raifo Aybaro Ankara mabbüsü Muhlisio Eteyo Burdir mabbüsü Mehmedo Öz-bayo

Bursa mabbüsü Bahayo Cemalo Diyarbakır mabbüsü Yusufo A-zizo

Elaziz mabbüsü Faruko Saraço Ezirgân mabbüsü Sadıgo Pirin-cego

Hatay mabbüsü Muhsino Bere-keto

Hatay mabbüsü Abdo Çillo

Gars mabbüsü Hasso Erdoğan

Gars mabbüsü Cemalo Güveno

Gars mabbüsü Rızayo Yalçino Gonya mabbüsü Ahmedo Gürka-no

Gonya mabbüsü Mekiyo Keskin

Malatiya mabbüsü Ahmedo Fırto Sakkariya mabbüsü Ekremo O-licano

Takirdağ mabbüsü Fetho Mah-ramo

Tokat mabbüsü Reşo Öndero Dersim mabbüsü Fetho Ülküyo

Urfa mabbüsü Celâlo Öncelo Von mabbüsü Muhlisio Görendaço

Remmo Dayı:

— Vay bobam vayyyy!.. Ula bun-narın içinde kim yoh ki?.. Olıcan Ekram vor, Ozızoğıl Yussuf vor, Adanalı Cavıd Oral vor!.. Ahan bu adamlar çoğ manşur adamlardır... Bizim zamanımızda da namları du-yulmuş idi...

Tahsildar Nıyazi :

— Meşhur ola ki nıdem Remmo Dayı?.. Onlar da borçlu, ben de borçlu... Ne fargı var onnarın benden?..

Onbaş Bekir :

— Ula gardaşım, netsin fıkaralar? Demak ki holları - voziyatları ye-rında yohhh!.. Böyük dağın gışı böyük olır dıler...

Hasso Yerebasmaz :

— Lo onbaş, sen hele bırez bek-la!.. Bu işdan en eyi annıyan Rem-mo Daydır, onun eçtlıadı nasıl?.. Ha Remmo Dayı?.. Dı baham na dıysin?.. Açık otrımı İdora etmek şerafi bandanıza ayıt oldığınan lakırdıyı zatınla veriyorkim!..

Remmo Dayı:

— Bu movzuda eçtlıadımı sorıy-sanız diyam sıza: Banım mabbüsl-ğim zamanında da bu gayide vor idi... Mabbüslük çoh yüsgâh bir zenaat oldıği için dövlät onnarın moaşını peşin veriy!.. Dört senalık moaşı alırsın, egâr iki yıl soyna

yengiden saçın olırsa fozlıdan aldı-ğın parayı yedın getti... Yoh, yen-giden mabbüslük zenaatın gazapır-san heç para almamış gibi tekrarı-dan moaşını alırsın... Bu dövlätin sana bahşışı olıyır!..

Onbaş Bekir :

— Lafını balla kestım Rammo Dayı, mabbüslüğün de bahşışı olur mu?..

Tahsildar Nıyazi :

— Nıye olmaya ki?.. Sen bir ber-bere gıdıyon da çırağa bahşış vır-meden çıhamıyon... Gosgoca dövlät nepuslarına bahşış vermiş, ayıp mı ki?..

Onbaş Bekir :

— Ula gardaşım, eyi dıysin em-me bu az-buz para değıl ki!.. On bin, yigirmi bin pangınot bahşış o-lır mı?

Remmo Dayı:

— Na zannadıysın mabbüslüğün sen lo?.. Dağ gibim hökumat, mab-büslarına yigirınebeş gurış bohşış mı vırsın?.. Şonına, şerafatına ya-hışır mı dövlätin?..

Hasso Yerebasmaz :

— Lov Gâvir Nıyazi!.. Sen toh-sıldarsın, aklın yetar, bu çaşıt boh-şışler geri istanır mı?..

— İstenmez, ayıp olır!..

— Eyi söylisin emme bu para kımın cebinden çıyır!?

— Dövlätin!..

— Eyi ya, dövlätin cebini kım dıldırıy Gâvir Nıyazi?.. Ha? Söy-la görem, kım dıldırıy dövlätin ce-bini?.. San tohsılleme yoptığın pan-gınotları kime verıysin?..

— Dövlata veriyim!..

— Lo gardaşım, dıyalor ki Ziroot Pangından almışlar bu parayı, boh-şış moşış dağılmış!.. Soyna da vırmamışlar!.. Pank da dutmuş mahkâmiya vırmış, heciz gararı çıhartmış... Şındı da bu 35 gışıdan bir gısmı gannunname çıhartmışlar ki bu parayı on sena içinde vır-mayalar... Folz da vırmayalar... Sen şehlardan yeni geldın Onbaş, aslı vor mu bu hovadısin?..

Onbaş Bekir :

— Var ya!.. Ganun bitmiş!.. Bitmiş emme Cumhurbaşkanı vato yapacağmı?..

— Ne yapacağmı?..

— Vato!.. Vato!..

— Lo Onbaş!.. Şu lakırdının ba-sıbozığını söy-la, vato vato ne dı-mak?.. Remmo Dayı, bu vato ne demak?..

Remmo Dayı:

— Banım mabbüslüğüm zamanın-da vato yoğıdı, Nato varıdı!.. Bu vato dedükleri yenı icad bi şey ossa gerak!..

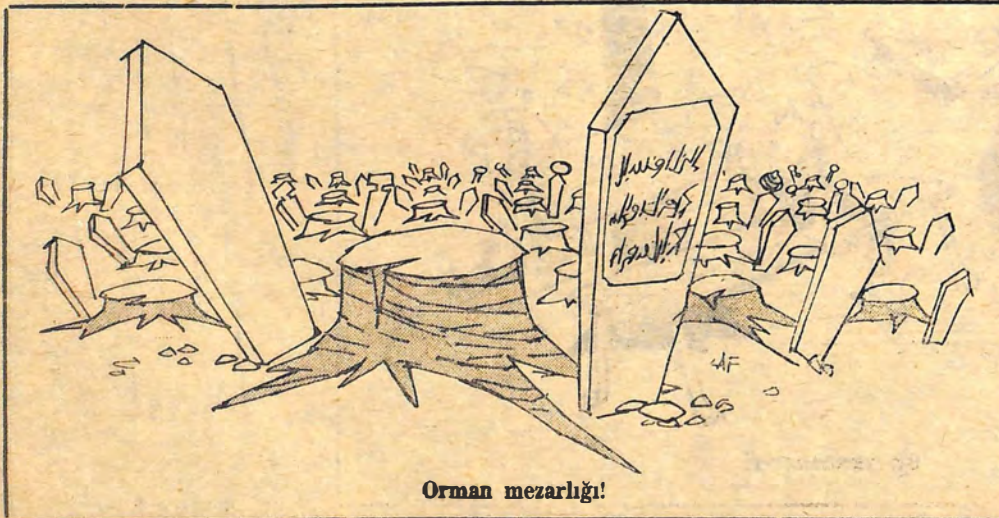
Tahsildar Nıyazi :

— Vato demeg, ben bu ganunu beğenmiyom demekmı?.. Bir ganun çıtı mı tomafıle bındırıp reyizi-cummura götürüyolar, reyizcum-mur vato dıdı mı ganun yine to-mafıle bınor geri dönermı meclı-sa!..

Hasso Yerebasmaz :

— Şındı Cemmol Paşa da vato mu dıyacakmı?..

— Heya!.. Şeharda malmüdürlün-

Orman mezarlığı!

den duydum. Öyle söylüyor.. Cemal Paşa çok gizmiş zanatorlara. Siz demiş kim oloyun z demiş, ahall paşa borcu nu falziylen ödüyö da siz niye heclz gararını tanımiyonuz demiş.. Size bir vato çekem de görün halinizi, demiş...

— Gozini sevdiğimin Cemmol Paşası!.. Ne eyi etmiş ki!.. Lo bu odamlar kim olly ki, afandıma söyliyam, gendi borçlarını silmağ için ganun çıhartıyer?.. Lo bu odamlar Cemmol Paşanın vatosından da gormırlr mi?.. Ha?.. Ne dersin lākirdıma Remmo Dayı?..

Remmo Dayı:

— Kitavın orta yerinden gonişly-sın Hasso!.. Cemmol Paşanın vatosini bile goze almış olmalarına bahıllırsu bu zannator ve mabbüs afandıların kaçım vozlyatları çok kötl demaktir!.. Belki geyecek esbapları yohtır.. Mecilse esgi-püsği, yertüğü - pırtığı ceketinen gedlyler harhalda.. Balki da çolğıları, çonçğıları, orvatları ac, susız va çılbağıdır...

Kımsa kimsanın holini bilmez.. Ne olırsa yoklığdan olırr.. Va açlığdan olırr.. Onnar bızlm vākıllımız oldığı için bu zovallı hallarına va bu perışannığlarına bi çore bulmağ da blza düşer... Ula Hasso sanın borcın var mı?

— Yohhh!..

— Ula Gávır Nıyozl, sen tohsildarsın sanın borcın da olmaz!.. Ula Bákır Onbaşı sanın borcın var mı?..

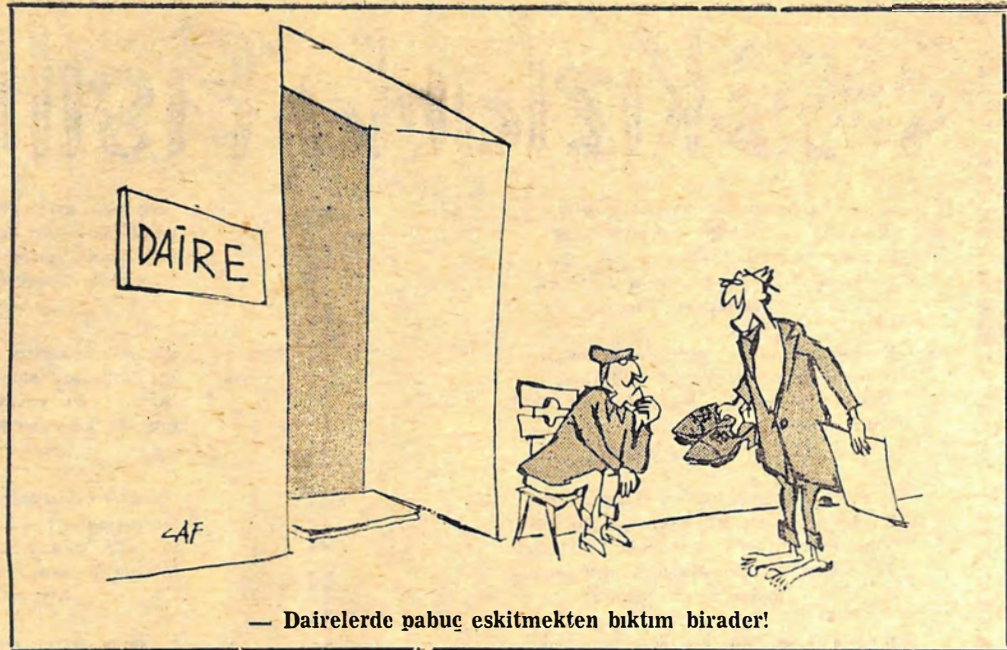
— Çok şükir mabbüs da degıllm, zanator da!.. Onbaşayım Remmo Dayı!

— Modamki borciiz yoh, banı dınnayın: Bu 35 mabbüs ve zannator dın gardaşımız bi yordım gampanası açığı!.. Koylülerdan zahra toplayağ.. Bulgur, yağ, nohıt, bek-maz, dut g rusı, tarhana toplayağ.. Ula Gávır Nıyazl, sen tohsildarsın, bu işi Hassoyunan sen yapı.. Vır-mayan olırr İsa Onboşı Bákır da ganun nomina size yordım edar.. Ben da gozel bi maktuv yazam İsmat Poşanın gayegüşüne!.. Diyem ki:

«Bu 35 dın gardaşımızın onayaso-yı çıynamak tahtlıkasını göze alacag gadar perışannığ çekmasına çok mütâsır oldu ve millîat olarak va-killarımızın bu gadar yoksulluğ içinde olmasına goynümüz ıtrazı ol-mır va köydaki ahalidan topladığı-mız zahrayı damıryolları anbarly-nan yollıyorig va bu ilyacakları bu 35 mabbüs va zanatora sosıyal o-dalat gaydalarına göre toksıleme yapasız ve onları bu perışannığdan gurtarasız ve ayrıca pank borçlarını ödemağ için gendllarına para topla-mağ vozfasına başlıyacağımız ve har köyliden 5 gurusdan allı g ru-şa gadar tohsilat yapıp bütün pa-rafaları adreselerına yollayacağımız billesiz!..»

(Remmo Dayı'nın teklifi oy birliği ile kabul edilerek açık oturuma son verildi.)

Şemsî BELLİ

Çocuk sokakta mantar tabancasıyla oynuyordu. Şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, önemli şeyler düşünerek yürüyen bir adam, şöyle yan gözle baktı çocuğa:

— Eyvah, dedi, yine mi?

Karakola gitmek, blzzat karşı koymak, yahut imzasız bir mektupla durumu ilgililere duyurmak... Karakola gitmeyi kendine yediremedi, en azından başbakanlık bir işti bu. Karşı koymayı ise kendine yakıştırdı, usul usul yaklaştı çocuğun yanına:

— Ne o darbel hükümet mi hazırlıyorsun, dedi.

Çocuk:

— Onu annem hazırlıyor, öğleye misafir gelecek, dedi.

Adam gözlerini kısarak baktı:

— Ya, dedi.

İmzasız mektuba bunu da yazacaktı.

Çocuk eve geldi:

— Anne, dedi, hazırladın mı darbel hükümeti...

Annesi:

— Hayır, dedi, ciğer kızartması hazırladım...

— Ya niye darbel hükümet hazırlamadın, ben darbel hükümet istiyorum.

— O yenmez ki, dedi kadın, kızartması daha iyil...

Çocuk:

— Darbel hükümet daha iyidir dedi, onu hazırlamak için ne lazım onu söyle...

Anne:

— Hükümeti vuracaksın, dedi... Şimdi kim uğraşacak bununla, bugün ciğer yiyeğin, yarın onu da düşünürüz.

Çocuk aldı mantar tabancasını indirdi sokağa, hükümeti vurup getirecekti.

Şapkası kaşlarının üzerine indirmiş, önemli şeyler düşünen a-

Üçüncü sınıf bir lokanta!

dam evi gözlüyordu. Çocuğu görünce:

— Nereye, diye sordu?

— Hükümeti vurmaya.

— Demek zamanı geldi...

— Geldi, dedi çocuk, ciğer kızartmasından daha iyi değil mi?

— Pekî nasıl vuracaksın?

Çocuk patlattı mantar tabancasını:

— Böyle, dedi.

Adam merak etti acaba vuruldu mu hükümet diye... Ya vaşça not aldı, bunu da soracaktı. «Şurada şu dakikada bir çocuk mantar tabancası patlattı, acaba vuruldun z mu?» Sonra da büyük endişelere düştü, çünkü hem yurtseverdi, hem de demokrasiden yana... Çocuğa:

— Ya vurulduysa, dedi, ne yaparız ha?

Çocuk:

— Aldırmayın, dedi, biz öğlenleyin onu yeriz, hükümetin yerine de ciğer kızartmasını göndeririz.

O gün zaten herkes öğle yemeğinde hükümet darbesi yiyordu. Yapması o kadar kolaydı ki, çocuklar mantar tabancası patlatınca oluyordu.

Önemli düşünceleri olan yurtsever ve demokrasiden yana adam:

— Ciğer kızartması bizi idare edemez ki, diyordu... Herkes de öğle yemeğinde hükümet darbesi yemek istiyor...

Gönderdiği imzasız ihbar mektubuna ciğer kızartması cevap verdi:

— Ne kadar ukulâ İmişsiniz, madem onlar hükümet darbesi yiyorlar, siz de oturun benî yiyin...

Ve adam yedi ciğer kızartmasını:

— Pekâlâ da tatlıymış, dedi.

Mantar tabancası, hükümet darbesi, ciğer kızartması ve adam... Hepsi birbirine karıştı...

Derken bir tebliğ yayınlandı, resmî mi resmî, cıddî mi cıddî... Altındaki imza yerinde «Hükümet» yazıyordu. Ciğer kızartması yazmıyordu. Önemli düşünceleri olan adam:

— Kurtulduk, dedi. Çocuk vuramamış hükümeti.

Aşçı dükkânında garson:

— Beyim hesabınız, diyordu.

Adam, göz gezdirdiği dörde katlanmış gazeteden başını kaldırdı, yediği ciğer kızartmasının parasını verdi, dişini karıştırarak çıktı dışarıya... Dışarda çocuklar mantar tabancası patlatıyorlardı. Aşçı dükkânında hür vatandaşlar, hükümet darbesi konuşuyorlardı.

Kızlarla Fısıltı

Kızlar!.. Ulaştınızsa onsekizine eğer,
Öğütlerim kulağa küpe yapmaya değer:
Bizimle olmayınız sakın fazla can ciğer,
Bu barış zararlıdır, hemen savaş açınız,
Yanınızdan kaçınız!..

Kanmayın vaadlere, hız verin bu savaşa,
Ömrünüzde geldiniz en tehlikeli yaşa:
Akıl kuş gibi uçar, konmaz dumanlı başa!..
Bilin: Onsekizinde esen kavak yelleri
Alt eder güzelleri!..

İyişi: Uzak durun hiç sokulmayın bize,
Kurdu kuzu sanarak oturmayın diz dize,
Erkekler, tırtıl gibi, düşmandır her flize!..
Toy kızları görünce hemen kurarız pusu...
Budur sözün doğrusu!..

Bizde hile gırladır, martaval bir düzüne,
Hiç ümit bağlanırmı böyle mahn gözüne,
Allah bir dese bile inanılmaz sözüne!..
Size köle oluruz, secde eder taparız,
Aktörüz, rol yaparız!..

Kıranta zenginlerdir en son tehlikeliyiz:
Canavar kesiliriz bükülürken belimiz,
Yavru kuşlara karşı açık olur elimiz...
Kaçmaz darı serptikçe güvercinler uzağa,
Düşersiniz tuzağa!..

İhtiyarlar kurnazdır.. korkup kaçmasın diye
Önce size el sürmez, verir binbir hediye,
Sonra pençeyi atar, benzer azgın kediye!..
Bugün sanki babadır, şefkat doludur kalbi,
Yarın yutar fil gibi!..

Genç olsa ileride evlenmek ümidi var,
Yaşlılarda çekilir bu ümide bir duvar,
Vur başını taşlara artık Allaha yalvar:
Bu geçkin çapkınların çünkü evlidir çoğu
Vardır çoluk çocuğu!..

Bakarsınız, ansızın herif fertiği çeker,
Ağzınızda şap olur dünkü verdiği şeker,
«Kadın» lğın yükünden omuzlarınız çöker!..
Elinizde kalmıştır birkaç hediye yalnız,
Nerde o eski «genç kız»?..

Günlerce beklersiniz: «Barı bir mektup yazsa...»
Sürünme devri gelir eğer paranız azsa!..
Size alıcı çıkmaz nasıl hükmü olmazsa
İmzasız bir senedin, damgalanmış bir pulun...
Kıymeti yoktur dulun!..

O zaman siz, bakmadan parasına, yaşına
Hemen ekşimezseniz birisinin başına,
Sür gıl kısmet yolunda tabanınız aşına:
Seven olmaz, dolunca saçlarınıza aklar,
İnsafsızdır sokaklar!..

Bazı gençler vardır ki «avcı» derler onlara,
Bu okul kaçkınları dalarlar salonlara,
Çapkınlar, size değil, âşıktır milyonlara,
Kandırıp soymak için paralı, saf bir kıızı:
Olurlar çam sakızı!..

Hülâsa tetik olun düşünerek yarını,
Kurnaz kız düğümlerim üç defa şalvarımı!..
Bize hiç yüz vermeyin, isteriz astarımı!..
Ey muhabbet kuşları!.. Aldanmayın kimseye
Basarsınız ökseye!..

Necdet Rüzü EFE

Bulunmaz çocuk!

Otobüste iki kadın konuşuyor-
du; biraz yaşlısı ötekine sordu:
— Çocuğunuz var mı?
— Var...
— Kız mı, oğlan mı?..
— Oğlan.
— Allah bağışlasın, nasıl sigara
içiyor mu?
— Daha sigara nedir bilmez..
— Gece kulüplerine filân gidi-
yor mu?
— Hayır, oralara ayak atma-
mıştır.
— Eve geç vakit gelir mi?
— Hayır, yemeğini yer yemez
hemen uyur..
— Maşallah, bu zamanda bu-
lunmaz çocuk.. Kaç yaşında?
— Üç aylık!..

Kısmet!

Ev sahibi, misafir kadının kü-
çük çocuğunun yanığını okşar:
— Kaç yaşındasın yavrum?..
— Bilmiyorum, ben doğduğum
zaman annem yirmi altı yaşında
imiş, şimdiki yirmi dört...

— Bu bir siyasi olay değildir!..

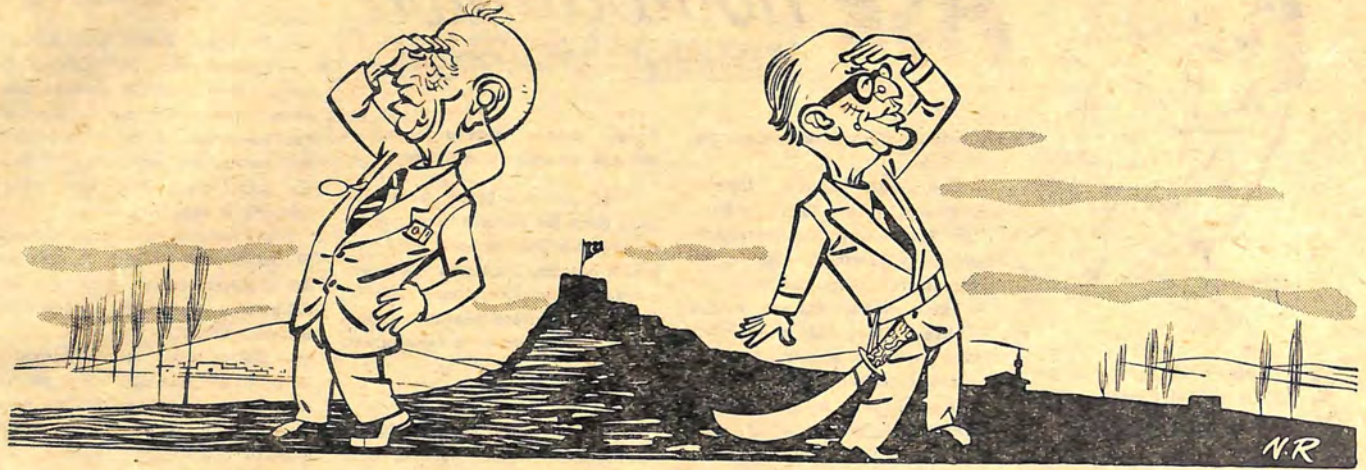
Son çare!

Zengin milyonerin güzel kıızı
ile evlenmeyi başarmış, ken-
disini kıskananlar çok olmuştu.
Fakat madalyonun öbür yüzü
çok başka çıktı. Karısı çekil-
mez bir mahlûktu; bütün şı-
marıklıkları ve kaprislerini ya-
msıra bir de alkolikdi. Çaresiz
kalan genç adam, sonunda ka-
yınpederine telgraf çekmeğe
mecbur kaldı ve karısını şikâ-
yet etti. Cevap olarak kayınpe-
derinden şu yazıyı aldı:
«Sevgili damadım; biraz da-
ha sabret, eğer kızım değişmez-
se bana yeniden bildir. Onu
mirasından mahrum ederim.»

Yumurta

Çiftlik sahibi, şehre yumurta
gönderiyordu. Karısı sandıklar-
dan birinden bir yumurta alarak
üzerine şunları yazdı:
«Bize bu yumurta 30 kuruşa
malolmuştur, siz kaç alıyorsunuz?»

Bir ay sonra bir aktörden bu-
nun cevabı geldi:
«Sayın bayan... Birkaç gün ev-
vel Hamlet'i oynarken yumurta-
larınızı seyircilerimizden bedava
aldık!..»

Bekleyenler!

Sinemada...

Kocasını yabancı bir kadınla sinema locasında yakalayan kadın, kocasına çıkışır:

— O yanındaki kadın kimdir?

— Bilmiyorum karıcığım..

— İnsan bilmediği bir kadınla bir locada nasıl oturur? O kadının adını öğrenmek istiyorum.

— Bilmiyorum karıcığım, dedim ya... Fakat çok merak ediyorsan gelecek sefer adını öğrenirim!..

Aptal damat!

Adam, kızına talip olan genç:

— Kabul ediyorum, dedi. Yalnız kızımın evlendikten sonra, içki, sigara yok. Sokaga yalnız kızımın çıkacak, ev işlerine de yardım edeceksin.

Genç, boynunu bükü:

— Peki, yalnız evlendikten sonra önüne gelene kızımı bir aptalla evlendirdiğinizi söylemiyeceksiniz!

«Tetebbü!»

Senelik kâr!

Büyük bir şirketin müdürü, sene sonunda toplanan idare kurulu üyelerine blâncıyı okuduktan sonra her taraftan tenkit sesleri yükseldi. İçlerinden biri bağırdı:

— Demek bu sene bize hiç bir şey düşmüyor?

Müdür, teessirle cevap verirdi:

— Arzu ederseniz, sıra ile her biriniz bir gece benim sekreterimle gezmeğe çıkabilirsiniz, çünkü bu seneki kazancımızı o çekti...

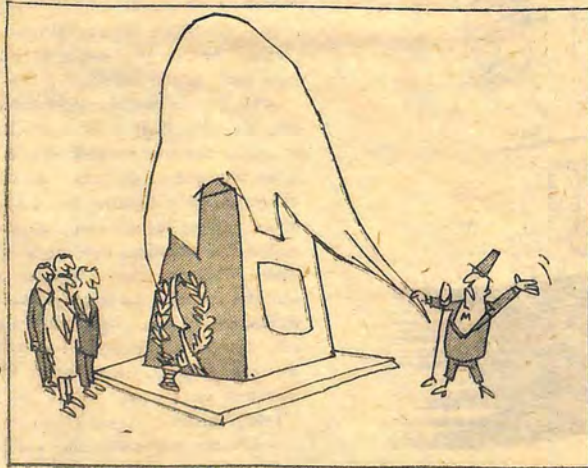
Zayıflamak için

Bir dansöz, tanıdığı bir doktora dert yanar:

— Her gün kilom artıyor, bu gidişle dans edemeyecek hale gelmekten korkuyorum, zayıflamak için ne yapayım?

Doktor, hemen cevabını yaptırdı:

— İki ay, sırf çalıştığınız gazinodan aldığınız maaşla geçin!

YAZISIZ

Ş U koskoca dünyadaki insanların en ciddi kiindi, biliyor musunuz? Dostum Petro.

Bu isimdeki meşhurların umumiyetle ya dell, yahut zıpır olmasına rağmen, dostum Petro, —daha geçen yıla kadar— inadına aklı başında, inadına dırayetli, ihtiyatlı bir muhterem zattı.

Fakat, zırtapoz isminin huyundan mı suyundan mı, nedir, bizim Petro da, meşhur adaşları gibi, günün birinde zıvanadan çıktı. Nasıl mı? Anlatayım.

Eskiden, develer gibi her adımını tarta tarta atıp yürüyen dostum Petro, günün birinde aklın hayalın kabul edemeyeceği bir yürüyüşle, tıpkı çayıra yeni koyverilmiş bir

ARKADİ AVERÇENKO'DAN

Aşk Hovardaları

ÇEVİREN: vâ-nû

tay halinde sıçrayarak karşıma çıktı. Dedi ki:

— Çok şükür Averçenko! Nihayet ben de âşık oldum. Tebrik et beni. Eğer Patrik hazretleri palyaço elbisesi giyip karşıma çıksa idi bu derece hayrete kapılmazdım.

— Aklını mı kaçırdın sen? dedim.

— Evet, evet. Aklımı kaçırdım.

Aklımı başımdan aldılar... Âhü göz-lü bir Rum dilberli beni dell divane etti. Ah, görsen o mini mini elleri, o mini mini, ayakları... O kadar mini mini, o kadar mini mini ki...

— Hattâ gözle görülmüyor bile, değil mi?

— Haydi, canım, sen de... Mübalağaya bak... Bözle görölmez olur mu? Görülüyor ama, mini mini işte... Gözleri ise o kadar kocaman, o kadar kocaman ki...

— Bütün yüzünü kaplıyan göz ne-rede görölmez?.. Sevgilimin burnu...

— Fazla tarife hacet yok. Anladım: Burnu çekme. Saçları kıvrık. Boyu sütlü. Ve saire, ve saire... Bütün bunlar, bir dilberin dış görünüşleri... Sen iyisi mi, tutulduğun

kadının mânevî yönünü anlat da bakalım sevgilin ne mene şey?

— Mânevî taraflarını mı anlata-yın? Sevgilim vücutça nasıl melek-se ruhça da öyle melek... Ne iyi ta-blatte olduğunu anlatmak için yal-nız şu noktayı belirtmek kâfidir: Ne zaman birlikte lokantaya gitsek, yahut bir otomobile binsek masra-fın üçte birini kendi görür, ötesi-ni bana gördürür.

— Üçte birini mi? Ne münasebet? Niçin meselâ yarısını değil de üçte birini?

— Ağabeysl Yorgo da daima bi-zimle beraberdir de ondan. Karde-sinin masrafını ben çekerim. Halbu-ki sevgilim beni yük altında bırak-mak istemediğinden kendi masrafı-nı kendi görür. Lâkin Yorgo da ne iyi kalbli, ne hoş bir zat. Vallahi ba-yılıyorum: Ömür, ömür! Ha... Şey... Saat kaç?.. Lâkirdiya tutma beni, ayol. Randevuya geç kalacağım.

Petro, hattâ Allahaismarladık bile demeye vakit bulamadan, geldiği gi-bi sıçraya hoplaya gitti.

Ah, aşk... İnsanları ne hale sokar-sın!..

★

Sıçrayarak gitti. Fakat ertesi gün kös kös geldi.

— Öh öh... Sevgilim koğdu be-ni.

— Hoppala... Koğdu mu?.. Sebep?

— Zaruret çektiklerini gördüm E-sasen Yorgo da bana bundan balı-setmişti. Sevgilime beş on lira ver-dim. Fakat ne halt ettim de bu her-zeyi yedim? Koğuldum işte. Hem i-şin garibi Yorgo bile bunu tahkir saydı. Bilir miyim a birader?

Petro, dizlerini döğe döğe ağlama-ğa başladı. Saçlı sakallı bir adamın iki yaşındaki çocuk gibi gözyaşı dökmesi ne dokunaklı oluyor ya... Kalbim cız etti.

— Galiba parayı usulla vermedin de seni onun için dehlediler, dedim. Her şeyin olduğu gibi kadına para vermenin de usulü vardır. Öyle damdan düşercesine pattadak beş on lira teklif edilir mi?

— Ne yapsaydım ki?..

— Meselâ topluca bir para, daha iyisi bir çek ver. Fânî dünyada bu-gün varsak yarın yok olmamız muh-temel bulunduğunu; sevdiğin kadı-nı arkanda parasız pulsuz bırakıp gidersen gözlerin açık kalacağını sevgiline anlat. Yahut bu neviden başka bir lâf ebeliği yap.

Petro kafasını kaşdı. Düşündü, düşündü.

— 500 liralık bir çek yazsam mü-nasip mi?..

— Münasip, münasip... Çeki bir şekerleme kutusunun içine, yahut bir buketin arasına koyar, öyle tak-dim edersin. Bu şekilde paranın maddi kabalığı bir miktar örtülür.

★

Petro, pişmiş kelle gibi sırtarak geldi.

— Ne haber?..

— Çok şükür, kabul ettirdim. Fa-kat ne güçlük. Önünde diz çöküp yarım saat yalvardım. «Olmaz! Ben seni para için mi seviyorum?» dedi. Nihayet, baktım çare yok, kendimi kör bir kuyuya atıp boğacağımı ile-ri sürerek gözünü korkuttum. Çare-siz çeki aldı. Yalnız ağabeysine bir şey söylemem için bana yemin ettirdi.

İşler böylelikle yoluna girmişti. Lâkin, birkaç gün sonra Petro'yu gene sınırlar içinde buldum.

— Hâdisenin patlak vermesine se-bep ne oldu, biliyor musun? Kıs-kançlık... Sinema holündeydik. Sev-gilim bir gence dikkatli dikkatli bakıyordu. Eve dönünce sitem olsun diye: «Beni sevmiyorsun galiba?» dedim. Vay efendim, ben miyim söy-liyen? «Demek sevmiyorum da se-nin sırf maddî çıkarlarım yüzünden düşüp kalkıyorum, öyle mi?» diye-rek yerinden fırladığı gibi dolabın-dan çeki çıkardı. Param parça edip suratıma attı.

Takdir ettim:

— Gördün mü aşıl ruhlu kadını! dedim. Roman kahramanlarına ben-ziyor. E? Ne yapacaksın şimdi?

— Size bu kokuyu tavsiye edertim bayan... Gece yatarken sürerseniz kocanız on yaş gençleşir!

— Ver bakalım bir petrol yahnisil!

— Yeni bir çek yazıp eline sıkıştıracağım.

— Beyoğlu'nun namuslu kadınlarını çileden çıkaracaksın, Petro... Bir kadının bir erkeği sevmesi için ille para mı, mutlaka çek mi lazım?

★

Dostum odaya girince:

— Barıştık, barıştık! — diye iki yanığımdan şapur şapur öptü— İkinci çekli sevgiliye sundum.

Ve geldiği gibi hızla çıkıp gitti.

Akşam üzeri Beyoğlu Caddesinde yürürken yanımdan bir otomobil geçti. İçinde Petro vardı. Haykırdı:

— Bu sefer de o beni kısıp ilkinci çekli yırttı. Şimdi üçüncüsünü götürüyorum.

★

Artık o günden sonra çek yazıp yırtmak hâdiseleri tekrarlandı, durdu. Petro'nun sevgilisi olan bu onurlu kadın, en ufak bir tahkire, hattâ ehemmiyetsiz bir siteme dayanamıyarak çekleri yırtıyor, kâh buruşturup denize atıyor; kâh uflayıp rüzgâra savuruyordu.

Vesleler türlü türlü, fakat neticeler aynı. Ve neticeler —iyice akımdadır— tam altı defa tekrarlandı. Altı defa çekler parçalandı. Altı defa dostumla başbaşa düşünerek kadıncağıza yeni bir çek kabul ettirmenin çaresini araştırdık.

★

Petro'nun bugün odama girmesi de ne gırlıti ya... Dostumu âdeta tanıyamıyacağım. Ateş parçasıydı.

— Yedinci çekli mi yazacaksın? diye sordum.

Alık alık yüzüme baktı. Kendini bir iskenle üzerine bırakarak bir küfür makarası koyverdi:

— Şillik şıfıntı... Kahpe... Orosu...

— Ağzını topla... Ne ağız bozuyor-sun? Ben sana ne yaptım? Niçin kahpe, orospu olacağımı? Hem şey... Ben kadın değilim ki...

— Sen değil, canım.

— Kim ya?

— Sevgilim olacak kaltak.

— Neye, canım? Ne yaptı sana?

— Daha ne yapsın? Üç bin liramı dolandırdı...

— Kendine gel! Ne üç bin!

— Ne üç binli olacak? Beşer yüzden altı çek ne eder? Üç bin etmez mi? Yazdığım altı çek de şimdi sapasağlam ellinde... Meğer benim çekleri yırtıyorum diye aftosunun hazırladığı sahte çekleri yırtmış.

— Hangi aftosunun?

— Yanında dolatırıp masrafımı boyuna bana çektiirdiği herif yok mu han! Onun.

— Ağabeysi değil miydi o?

— Sen benim ne kadar sütninem isen o da onun o kadar ağabeysi imiş meğer... Bugün anlaşılmak üzere kaltığın evine gittim. Karşıma herif dikildi. Ne dese beğenirsin? «Karımı rahat bırakmazsanız İngiliz polisine müracaat ederim.» dedi.

— Efem?

— Mütareke devrinde değil miyiz? İstanbul'da İngiliz polisi var. Adama:

— «Çeklerimi geri verin öyleyse!» dedim.

— «Sen de bizim altı bin lirahık kürkleri geri ver! Hem kürkleri sana satahım, hem de parasını almalıyım. Nerede bu bolluk? Yoksa borcunuzu kabul etmiyor musunuz? Çeklerin üzerindeki imza size altı değil mi?»

Nasıl beğendin mi azılım bana oynadıkları oyunu? Sözde ben onlardan kürk almışım da çekleri de kürklere karşılık vermişim.

— Demek üç bin liran göz göre yandı ha?

— Niçin yansın?..

— Elbet yanar. Şimdi gıdıp bankadan paraları çatır çatır alacaklar.

— Ne münasebet, birader? Bankada üç bin lira değil, üç bin akçem bile yok. Verdiğim çekler Bolseviker tarafından sermayesi müsadere edilen Çar Bankası'nındı.

Çeviren : Vâ - Nû

Ekonomi !

Otomobil bir adam, servis istasyonu önünde durdu ve oradaki ustaya:

— Otomobillime bir şeyler oluyor dedi; nesi var anlamıyorum

— Ne gibi bir arıza yapıyor?

— Önce size anlatmam gereken birkaç husus var; ben arabamda birkaç ufak değişiklik yaptım, meselâ karbiratöre taktığım bir alet sayesinde yüzde kırk tasarruf yaptım.

— Çok güzel.

— Sonra benzin vericisinde yaptığım bir değişiklik, bana benzinden yüzde kırk daha tasarruf sağladı.

— Bravo doğrusu

— Ekzosa taktığım bir boru ile de bunlara ilâveten yüzde otuz benzin iktisadı yaptım.

— Siz müthişsiniz!

— Viteye taktığım otomatik bir teçhizat bana benzinden, yüzde yirmi daha iktisat yapmağı temin etti.

— Bütün bu anlattıklarınıza göre, arabanızın dünyada eşi yok!.. Peki, şikâyetiniz nedir?

— Şikâyetim şu mösyö, daha yüz kilometrelik yolum var, biraz evvel bir istasyondan depoma benzin doldurdum, yola çıktım, beş on kilometre gitmedim henüz, şu hale bakın; depoya taşıyor!..

※ ※ ※

Kaç yaşında!

Geçkince bir kadın masada yanına düşen mösyöye suh bir tavırla sordu:

— Söyleyin bakayım? Beni kaç yaşında tahmin edersiniz?

Mösyö biraz düşündü, sonra:

— Gözlerinize bakınca 20, saçlarınıza bakınca 19, teninize bakınca 17, umumi olarak ise 18..

— Oh! dedi kadıncağız; çok mütefittisiniz...

— Durun canım; daha toplam yapmadım ki!..

Elmalar!

Öğretmen küçük Franco'ya sordu:

— Söyle bakayım Franco; 13 elman olsa ve bunları 40 arkadaşına eşit bölmek istesen ne yaparsın?

Franco omuzunu silkti:

— Çok kolay!

— Pek kolay değil Franco; düşün bakalım, bu elmaları nasıl böleceksin?

— Düşünecek bir şey yok öğretmenim, komposto yaparım..

— Efendimize, dokuzuncu seriye girecek onbirinci zevcelelerini takdim ederim!

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 63 —

— Anaları güzel mi onların? Şöyle ederiz, böyle ederiz diye cart curt atmak marifet değil, dişleri sıkı ise gelsinler de dediklerini yap-sınlar... Kapımıza yüklenmek değil, sokağımızdan geçerken, yan bakmak bile hadlerine düşmemiş... Ayol burası İstanbul; adamın pabu-cuna öyle bir eline verirler ki, almadan gider; ettiğine, edeceğine bin kere tövbe eder... Zeynel bey dedikleri yalı kazığına mı güveniyorlar... Ayol öylelerin düd dediği keçi olsa, dağları bürür... Sen o savanak çiğercinin nara atmasına, silâh patlatmasına mı bakıyorsun?... O akşam, eniştenin öhö öhösunü duyar duymaz, bilmem nesine sapan taşı kaçtı... Altıpatlar diye at-tığı da vallâhi kâğıt kapsollu çocuk tabancasıydı... Ben sahici altıpa-nlar sesini bilmez miyim? Gürlediği vâkıf kulak zarlarını çatlatır, pen-cere camlarını hurdaşaş eder... Yavrum, kılını bile kıpırdatma, gel-sinler de görelim... Gelecekleri var-sa, görecekleri de var... Cinlerim bir başıma üşüşmeyi görsün, alim¹ lah, heptine koca Sanyet dar ge-lir...

Enişte: (Hemşire, hiddete kapıl-ma, hakikati feramuş etme, çocuk-luk lâzım değil!) diyerek meram anlatmaya uğraşıyor:

— Billâhi, gözümle gördüğümü, kulağımla işittiğimi söylüyorum, diyordu, kahve halkı ak sakallısın-dan, yok sakallısına kadar, karıla-rının nikâhlarına, çocuklarının baş-larına yemin ve kâsem ettiler... Çabuk davranalım, tetik olalım, şişko Molla, kadına nikâhı basarsa şapa oturup ağzımızı poyraza açarız; tak-tıklarımız yanıma kalır! diye bir-birlerini körüklüyorlar... Hele Zey-nel bey taraftarı iki üç delikanlı var, ateş püskürüyor. Padişahımızın aslan gibi tüfekçisi başımızda iken daldan budaktan gözümüzü sakın-mayız, ateşe bile kendimizi atarız diyorlar.

Kanarya cevap vermiyordu. Üf-kemden tir tir tiritiyordum. Olan-ca kanım başıma hücum etmiş, beynim uğuldamaya, gözlerim ka-rarmağa başlamıştı.

Allahım, ne bitmez tükenmez çi-lemiz varmış!..

Daha nice bir bu helecanları, çar-

pntıları çekeceğiz?.. Rahat yüzünü ne zaman göreceğiz?

Ah Tayfur ah!.. Sen kahrol, sü-rün e mi!.. Hep bunların sebebi sensin... En cana susamış düşman bu kadar işkenceye, bu derece felâ-kete bais olamaz. Böyle yaşamak-tansa ölmek bin kat hayırlıdır...

Enişte, gene gözünün biri büzük, öteki açık, dişlerle bıyıklarını ke-mire kemire, kibritle kulağını ka-rıştırı karıştırı, sesini yavaşlata-rak devam ediyordu:

— İçime firferek sokan nokta, hazirundan birinin çiğnediği sakız.. Peykenin köşesinde, yeşil sarıklı, kırsakallı bir bunak oturuyordu. Bu hezeyanları dinledi dinledi; Allahın gazabına uğrayası müsteski, ne yumurtlasa beğenirsiniz?.. Demez mi ki, Molla beyin pederini tanırım. Suduru uzamın en meriyülhatırı ve müteffizidir; son derecede müteassıp, hadid, şedit, çetin bir zatı âli sıfatır... İş bana bırakın, müşarüniyehin kulağını bükeyim, mahdumu habisinin hakkından ge-tireyim...

Enişte, fesini yere vurarak, diz-lerini yumrukluyarak:

— İşte bu söz, diyordu, müfekki-remi, muhayyelemi, mevcudiyeti-mi zirüzeber etti... O tenekeci ya-hudi kılıklı kazasker, meseleden haberdar olduğu dakika bizlere dü-şen şey, hemen pes edip kispeti at-mak, artık Molla beyi de mumla

aramaktır... Yağlı kuyruğu bir da-ha ele geçirebilersen geçir...

Sordum:

— Peki ne yapacağız?.. Üzüntüden böyle helâk mi olacağız?

Ayşe hanımın ağzı kilitli, enişte yutkunmada...

— O halde, dedim, çarei halâs intihar... Bu şekilde yaşıyacağımı-za, ölelim, kurtulalım, bu azabı çekmiyelim...

Agavni telâşla odaya girdi:

Topaç, ahretliği göndermiş; ace-le, enişteyi istiyormuş.

Neye karar vereceğimi, ne diye-ğimi ben de şaşırdım.

Molla beyin nikâh teklifine aca-ba razı olsam mı?..

★

(İkdam) da, Vecihinin romanını okuyordum.

Agavni, kapıdan başını uzattı, he-men çekti.

— Ne istiyorsun Agavni? dedim.

Cevap yok... Ben soruncaya kadar aşağıya gitmiş bile...

Ayşe hanım, pencerenin inik kafe-sinin önünde; (zira gene iki gün-dür etrafın göz hapsindeyiz. Ne ka-fesleri kaldırılabiliyoruz, ne dışarı adım atıyoruz.) elinde ayna, yana-ğndaki benleri rastlıkla boyuyordu.

Eteklerini toplar toplamaz odadan çıkması nazarı dikkatimi celbetti. Gene ne var, ne oluyor?

Kendimi sofaya attım.

Aşağıda, eniştenin gene makine

gibi çenesi işliyor; acele acele bir şeyler anlatıyor; ne dediği, neye dair olduğu anlaşılmıyor...

Kim bilir gene ne hezeyanlar, ne boşboğazlıklar...

Yerime oturdum; gazeteyi tekrar elime aldım.

Kanaryanın odaya girdiğini bile duymamışım. Sigarasına kibrit ça-kınca farkettim.

Halinde bir şaşkınlık, fakat göz-lerinin içinde bir gülümseme var.. Bir şey söylemek istiyor, söyleye-miyor gibi...

Alâkadar olmadım; tefrikayı oku-mağa devamdaydım.

— Hemşiranım, haniya?.. Bekliyo-rum nurum...

Bu adam gene ne istiyor, neyi bekliyor?.. Ne rahat, huzur düşma-nı insan... Beş dakika duramaz mı? Mütemadiyen mesele mi icat eder?

Ayşe hanım, kendini tutup tutup da artık tahammül edememiş, bir-den bırakmış gibi, kâhkahayı attı.

— Hiç sinirlenme, asabını kal-dırma, diyor, gülecek, eğlenecek şey...

— Allah aşkına saklama, ne var? diyorum, o gene

— Zorla olma, her şey gönül hoşluğu, gönül rızasıyla olur. Ma-şallah koca kadınsın; aklın fikrin hepimizden üstün... Sen razı değil-sen biz de istemeyiz; gelgelelim sen arzu edersen biz de eyvallah de-riz! diye mırıldanıyor; ne demek is-tediğini, bir türlü âşikâreye vuramı-yor.

Enişte, kapının aralığından

— Haydisene Ayşe hanımcığım! diye bir daha ötünce, Kanarya sert-lendi

— Dinini seversen şimdi git, iki ayağımızı bir pabuca sokma... Gö-rüşelir, danışalım, ölçelim biç-e-lim... Böyle şeye hoppadak cevap verilmez. Kurt bile kemiği ölçer de öyle yutar.

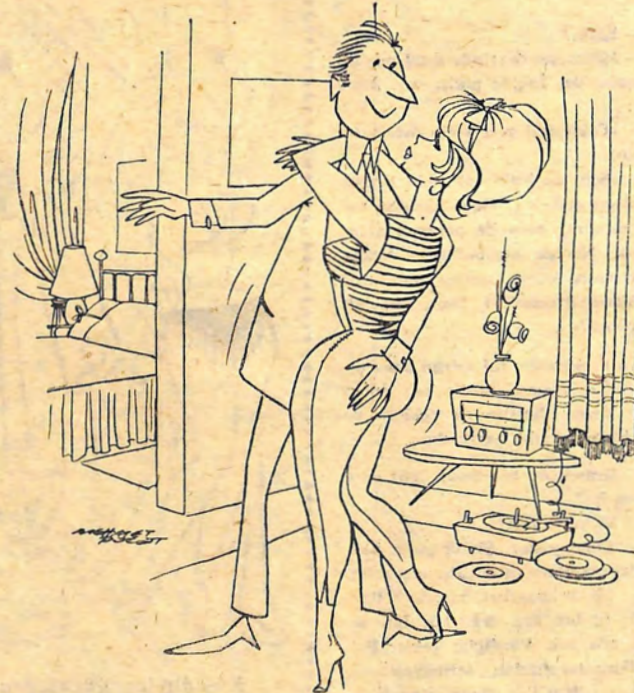
Molla bey, enişteyi demin acele a-cele niçin istemiş biliyor musu-nuz?

Diyormuş ki:

— Artık canıma tak dedi, imamı çağırıyorum. Bu arap saçının için-den ancak bir kurtuluş çaresi var; o da; bir an evvel nikâhı kıymak, Pembemin helâli olmaktadır.. Kendi vaziyetlerini kurtarmağa mecbur oldukları gibi, benim mevkîimi de dü-şünsünler... Şimdiye kadar ettiğim fedakârlıkları unutmasınlar... Beda-vasına bugün kimse kimseye selâm vermiyor; menfaati olmadan evlât bile babaya kavuk sallamıyor... İki aydır dökülüp saçlıyorum, avuç do-lusu lira saçıyorum.

(Devamı var)

— Yorulunca haber ver sevgilim, dinlenecek yerimiz de hazır!

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
EREN

ALFRED'İN KAÇAR-KENSAR- HOŞLUKLA, KENDİ ODALARI SANARAK GİRDİĞİ YER, BİR HİZMETÇİ KIZIN YATAK ODASIYDI KIZ, FERYADI BASMIŞ, BÜTÜN KONAK AHALİSİ AYAKLANMIŞTI

— 76 —

Bir aydanberi ilk defa Dexter'in adını ağzına alıyordu April. Memleketlisi Ronnie Wood adlı gençle tanışalıdan beri, bir hayli değişmişti. Ronnie'nin onbeş günlük izni esnasında her gün beraber gezmişlerdi. Genç adam memleketine döndükten sonra da mektup yazmağa başlamıştı. Hem de her gün. Caroline, April'in o zamana kadar hiç şüphelenmediği bir hayatiyete sahip olduğunu farketmişti. Bir kaç zaman evvel hiç bir şeye karşı alâka duymayan, sahte tebensümlü, bedbaht bir kızken, birdenbire âşık oluvermişti. Buna arkadaşları kadar kendisi de şaşmıştı genç kızın.

Caroline mevzuu değiştirmek için, «Ronnie neler yazıyor?» diye sordu.

April: «Bu gün ondan bir mektup daha aldım.» dedi.

— «Peki sen ona ne zamanlar yazıyorsun?»

— «Her gün.»

— «Her gün mü? Peki yazacak ne buluyorsun?»

April, «Düşündüklerimi yazıyorum.» diye gülümsedi. «Hissettiklerimi. Ona yaptıklarımın hemen hiç bahsetmiyorum. Zira bir şey yaptığım yok ki. Artık gezmeğe gitmiyorum, büroda da her gün birbirinin aynı. Ona bazan kitap da gönderiyorum. Yazdığına göre, beni çok özlemiş.»

Caroline o malûm suali somak istemiyordu: İşin sonu nereye varacak? Genç kız April için bayağı endişe etmekteydi. Arkadaşı hemen ümide kapıldı, ilerisini fazla düşünmediği için de sonunda istisrar çekerek, Maamafiy Ronnie memleketine döneli iki ay olmuştu. Demek oluyor ki, genç adam tam altmış mektup yazmıştı. İnanılır şey değildi bu.

April, «Biliyor musun.» dedi. «Onun mektuplarını tekrar tekrar okuyup, satırların arasında bir şeyler bulmağa çalışıyorum... Onun kusurlarını... Sinirli mi? Egoist mi? Yalancı mı? Fakat Ronnie o kadar mükemmel bir insan ki, buna inanamıyorum. Sinirli fiilen değil. Beni de çok seviyor.» Sesi Caroline'e o üçüncü hikâveleri anlatan avını tatlı, berrak sesdi. Fakat şimdi bunda bir nevi hayret ve gurur da vardı. April, «Hayret.» diye ilâve etti. «O, o kadar normal ki.»

— «Hâlâ babasının yanında mı çalışıyor?»

— «Evet. Bundan çok da memnun. Noelde kabil olursa izin alıp New York'a gelecek. Beni görmek istiyormuş.»

Caroline April'in ondan sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordu. Hakikaten de April, «Onunla evlenecem!» dedi. Caroline bu sözleri korku ile beklemişti.

April, «Biliyor musun.» diye mırıldandı. «Geçen Cumartesi Dexter'i gördüm. Babama doğum günü için kravat almağa gitmişim. Dexter de aynı mağazada değil miydi? O da kendine kravat seçiyordu. Evvelâ

beni görmemezlikten gelmeğe çalıştı, ama, bu da pek kabil olmadı. Ünun üzerine, «Merhaba» dedi, «Nasılsın?» Ben de, «İyiymi» diye cevap verdim. «Ya sen nasılsın?» sonra o tezgâhtara kravatları beğenmediğini söyleyerek mağazadan çıktı gitti. Tuhaf bir vaziyetti, anlıyacağın.»

Caroline, «Onu görünce neler hissettin?» diye sordu.

— «Bilmem ki... Yani hiç bir şey hissetmedim demek istiyorum... Yani... Ne bileyim... Ona baktım ve «Dexter istese beni tekrar kolayca elde edebilir.» diye düşündüm. «Bütün yaptıklarından sonra istese ona dönebilirdim.» Buna rağmen onu sevmediğimden de eminim. Ronnie'ye karşı duyduğum sevgi başka türlü. Ona Dexter'den daha bağlıyım. Ama bu sevgi daha başka...

Caroline başını salladı. «Fakat Ronnie çok iyi bir insan... Dexter'in ne kadar ahlâksız olduğunu sen de biliyorsun.»

April düşünceli düşünceli cevap verdi. «Biliyorum. Garip bir şey bu. Cumartesi günü. insanın ilk aşkının her zaman evlenmeyle sona ermeyeşine, ilk sevgilinin karakterli bir erkek olmayışına hayıflanıyorum. Bazan o erkek dünyanın en fena insanı da olabilir. Fakat ne olursa olsun, ilk aşk başka... Tabii insanın on altınsındayken âşık olduğu çocuklardan bahsetmiyorum. Benim kastedtiğim ilk hakiki aşk. İşte bunu unutamıyorum... O zaman her şey, bunları sevgiyle beraber yaptığın için müthiş bir ehemmiyet kazanıyor. Daha sonradan da yine bu küçük şeyler, kalbini buruyor, eziliyor, zira artık onları sevgiyle beraber yapamıyorsun...»

Caroline başını salladı. «Biliyorum.» dedi; sonra da «Sana yeni avakkabılarımı göstereyim.» diye gülümsedi. «Koyu gri deriden... Gör de bak, bayılacaksin.» Gardroba giderek, avakkabılarını karıstırdı. Yere, Gregg'in temizleyicive götürmevi unuttuğu kirli çamaşırlarla dolu bir yastık kılıfı konmuştu. Bunun üstüne de yine Gregg'in eteklerinden biri düşmüştü. «Bu kargaşalıkta da hiçbir şey bulamıyorum. Şu dolap biraz daha penis olsaydı... Nihayet aradığı avakkabı kutusunu buldu, sonra da Gregg'in etekini asmak için yerden kaldırdı. Eteği tam as kıya geçirirken cebinden bir şey çıktı.»

Caroline eğilerek bunu yerden aldı. Bu bir şey değil, birkaç şeyden meydana gelmiş bir tomardı: Birinin ucu ruşlu üç izmarit, boş bir dudak boyası tüpü, bir mektuptan kopartılmış bir parça... Caroline bunlara tiksintiyle baktı, sonra omuzunu silerek tomartı olduğu gibi Gregg'in etekliğinin cebine koydu. Fakat bu defa eli başka bir seylere de temas etmişti. İrkildi... Sonra hayretle parmaklarını uzatarak bunları da çıkardı. Daha koyu ruj bulaşmış iki izmarit, renkli bir zarf parçası, bir lokantadan alınmış bir kibrit ve siyah bir saç tokası. Caroline, «O.» diye mırıldandı.

BES Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

dı. Artık yeni ayakkabıları gözünde chemmiyetini kaybetmişti. İskarpın kutusunu rafa koydu.

Gözli tekrar yastık kılıfına kaydı. Nedense şüphesi uyanmıştı. Belki de kılıfta içinde kirli çamaşır varmış gibi bir hal yoktu da ondan. Eğilerek, kılıfın ağzındaki düğümü çekine çekine açtı ve içine baktı. «Aman Yarabbi!»

April, «Ne var?» diye sordu.

— «Şunlara bir bak.» Caroline kılıfı dolaptan çıkararak odanın ortasına götürdü sonra durarak etrafına bakındı. Bunu koyacak bir yer arıyordu. Muhakkak ki kılıfı divanın veya yemek masasının üstüne koyamazdı. Nihayet gözü kalorifere ilerek oraya doğru yürüdü. «Bak.» Kılıfın ağzını açtı ve April eğilerek merakla bir göz attı.

«Aman Yarabbi!» diye fısıldadı. «Bu süprüntüyü de nereden buldun Caroline?»

— «Gregg'in bunlar.»

— «Yastık kılıfına koymuş.»

Caroline, «Beni sinirlendiren nokta yastık kılıfının benim olması,» dedi.

Kılıfın içindekiler tam mânasiyle süprüntü de sayılmazdı. Yırtık bir ipek çorap, üzerinde ayak numarası yazılı bir çorap, kutusu, içine uçağ bileti konmuş olduğu anlaşılan bir zarf, muhtelif fatura ve mektup parçaları, iki sigara paketi boş kutuları, Miss Masson adlı birinin olduğu anlaşılan bir ilâç şişesi... Caroline ile April bir müddet bunlara şaşkın şaşkın baktılar. Sonra Caroline telâşla kılıfın ağzını kapayarak düğümledi.

— «Ben bunu hemen yerine koyayım.»

April, «Gregg bunları ne yapıyor?» diye sordu. «Bu işi anlıyamadım.»

— «Bunları ne zamandanberi topluyor acaba?» Caroline kılıfın ne zamandanberi dolapta olduğunu hatırlamağa çalıştı, fakat muvaffak olamadı. Gregg derli toplu bir insan değildi ama... Yarısına kadar süprüntü dolu bir kılıf? Bu geçen hafta dolapta değildi. Zira Caroline avakkabıları o zaman almış ve bunları kutusuyla dolaba koymuştu.

April, «İzmaritler.» dedi. «İzmaritler!»

Caroline, «Diğer şeyler de izmaritlerden farklı değil,» diye mırıldandı.

— «Caroline, acaba Gregg çıldırdı mı? O süprüntüyü toplamak akıllı bir insanın yapacağı iş değil.»

Caroline, «Belki de Gregg süprüntüden hoşlanıyor.» dedi. İki genç kız birbirlerine baktılar ve birdenbire gülmeğe başladılar.

April poz alarak, «Oda arkadaşınız ne iş yapar?» diye sordu. «O mu? Kendisi çöpcüdür. Yalnız bir tek kusuru var, topladığı çöpleri e ve getiriyor.» Kahkahaları gitgide yükseliyor, ikisi de boğulurcasına güliyorlardı.

Caroline kahkahalar arasında, «Affedersiniz.» dedi. «Bu akşam sizinle çıkamıyacağım. Gidip çöp toplamam lazım.» Gözlerinden akan yaşları kurulumaya başladı.

April, «Bari ben de çöplerimi toplayayım.» diye güldü. «Sonra onları Gregg'e veririm.»

— «O senin çöplerini istemiyor ki...» Caroline birdenbire ciddileşmişti. Tekrar April'e baktı. Ha-

yır, vaziyet hiç de gülünecek gibi değildi. «Fecî bir şey bu... Bunun farkında mısın?»

— «Evet...»

— «Süprüatli kimin dersin?»

— «Bilmem ki.»

— «Pekâlâ da biliyorsun.»

April'in yüzünde üzüntülü bir ifade belirmişti. Ağır ağır, «Evet, biliyorum.» dedi. «Tabii sen de biliyorsun.»

Bir müddet başka şeylerden bahsettiler, fakat her ikisi de Gregg'i, ona olanları düşünüyorlardı. Nihayet dayanamıyarak arkadaşları hakkında konuşmağa başladılar. Caroline, «Bana her şeyi anlattı.» dedi. «Ama bundan hiç bahsetmedi.»

— «Belki de utanmıştır.»

— «Hakkı da var.»

April, «Bu çöpler O'nun değil mi?» diye sordu.

— «Başka kimin olabilir?»

— «Peki ama Gregg bunları nasıl alabilir?»

— «Herhalde David Wilder Savage çöp tenekesini dökmeye kadar bekliyor. Veya hizmetcisi dönünceye kadar. Onun bir hizmetcisi var zannederim. Gregg'in David'in apartmanına girmediğini biliyorum. Bana bunu söyledi...»

— «Tuhaf bir vaziyet...»

Caroline, «Bu işi yapabildiğine göre,» diye mırıldandı. «Kendisinden de tiksiniyor olmalı. Kendi kendisine bu kadar iskence ediyor.»

April on birde apartmandan ayrıldığı zaman Caroline'in henüz uykusu gelmemişti. Yatağa girdikten sonra Gregg ve süprüntüyü düşünmeğe başladı. Bu ne garip ve ne üzülecek şeydi. Caroline acııp insanlar gözlememiş değildi. Ama bunlar ekseri yaşlı kadın veya erkeklerdi. Arkadaşları onların yaptıklarından bahsederek, arkalarından da gülerlerdi. Ama, iki senedir tanıdığı oda arkadaşının böyle olması, inanılacak gibi değildi. Caroline, «Hiç birimiz böyle bir şey yapamayız.» diye düşündü. «Ne ben, ne April... Hiç kimse... Üstelik April'le ben bu vaziyeti komik bulup, güldük de... Anneme meseleyi açarsam bana muhakkak, «O kız hasta, onunla beraber oturamazsın,» der... Üstelik April'le ben bu vaziyeti komik bulup güldük de... Tiksindiriciyle gülünç arası bir şey yok mu?»

Nihayet sıkıntılı bir uykuya dalıdı. Fakat Gregg apartmanın kapısını açar açmaz da onu duyup, hemen uyanıverdi. Gregg dolabın içindeki ışığı yakarak soyunmağa başlamıştı. Paltosunu çıkarırken, «A.» dedi. «İşıktan mı uyandın?»

Caroline, «Hayır.» diye mırıldandı.

— «İyi... Demek uyumadın. Buna memnun oldun işte, biraz konuşuruz. Uykun var mı?»

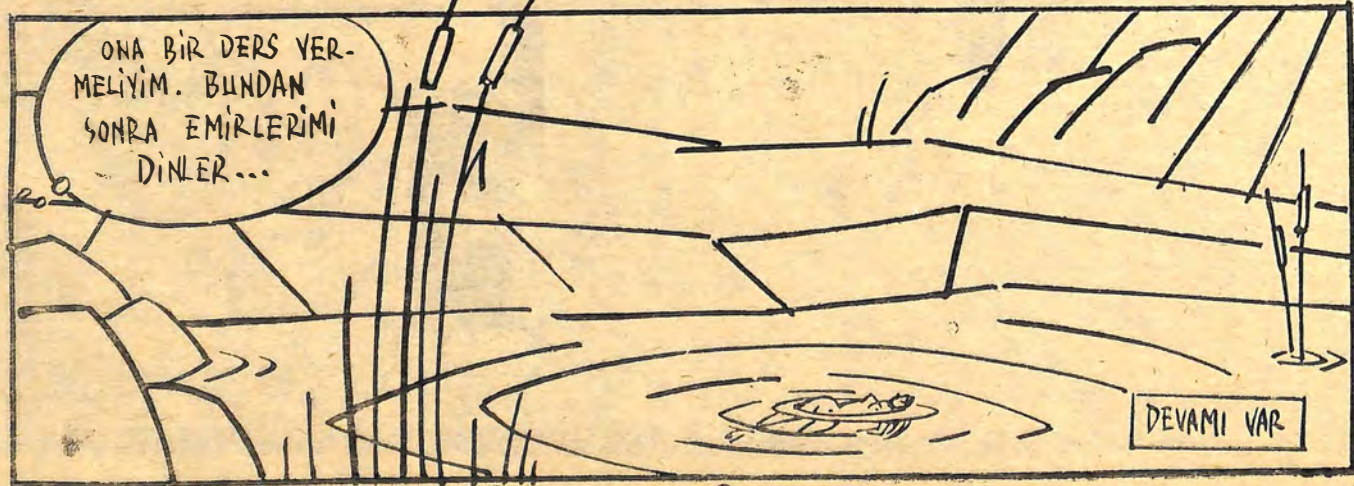
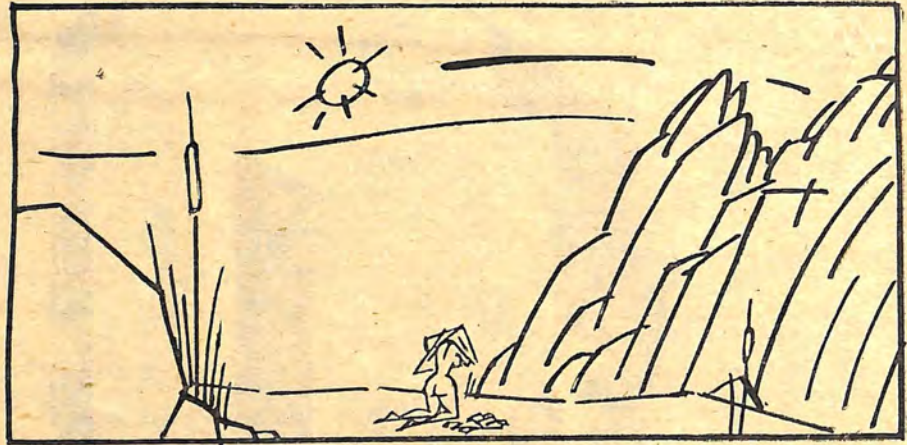
— «Biraz.»

— «Ama benimle biraz konuşsun değil mi?»

— «Evet...»

Caroline yatağa doğruldu, bu arada Gregg de tepedeki ışığı yakmıştı. Lâmbanın ziyası bir an Caroline'in gözünü aldı. Gregg odanın tam ortasında durmuştu. Yüzü bembeyazdı, son zamanlarda çok az uduğu için gözlerinin altında mor halkalar da belirmişti.

(Devamı var)

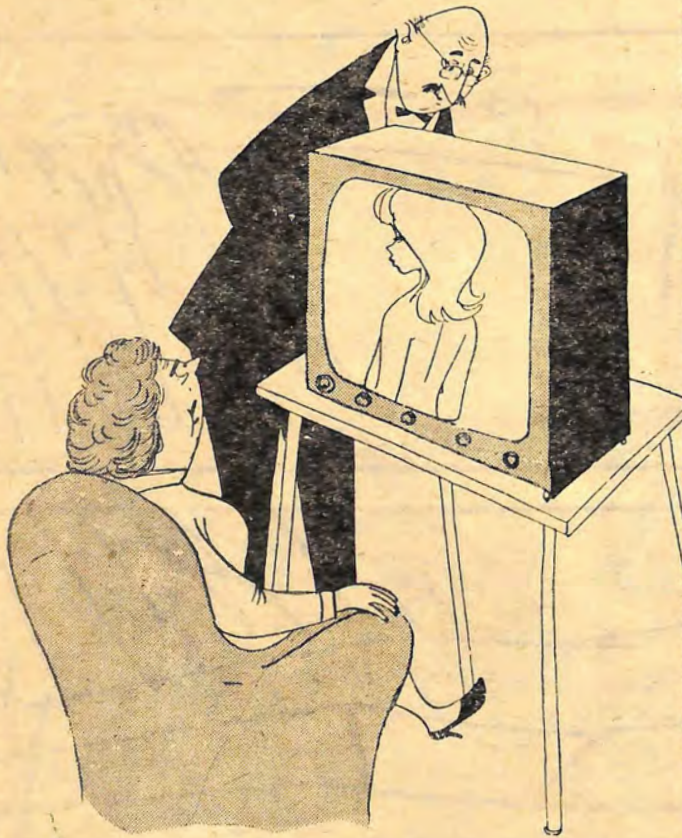

Dünya

KARİKATÜRLERİ

-BU KÜÇÜK KÖPEK Mİ? EVET BİZİM... NE OLMUŞ YANI?

-BEYHUDE ARAMA, DÜĞMELER BU TARAFTA !

"SEVGİLİ ANNECİĞİM, BABACIĞIM. SINIFIN SONUNCUSU OLMAK BU KİŞİ ÇOK İŞİME YARADI !"

PİVALE yi
Alan
Memnun..

Satan
Memnun

PİVALE
MAKARNASI

Ak. 49

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1 İstanbul
Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. R. D.
Almanya (Federal)
Almanya (Demokratik)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Rumanya
Yugoslavya
Yunanistan

Basin - 2332 - 50

5
Gömleğe bedel
GÖMLEK

Radon Reklam

*Fully
Fashioned*

Kazova Fully Fashioned
gömleriyle...
İş yerlerinde Kravat
tarife karışıyor.
Moda renkleri, zarif işemeleriyle tatilde
ve işyerinde en pratik en ideal gömlek-
lerdir.
%100 yün - Kazova Fully Fashioned
gömleri solmaz, buruşmaz eski-
mez. En az 5 gömleğe bedeldir.

Kazova
HER MEVSİMDE GİYİMDE ZARAFET YARATIR

İlanlık - 547 - 51

'Terylene'

İMPERMEABLE
pardesünün kumaşı
t Fabrikalarında
imâl edilmiştir
Herkesin garantisini altındadır

ENSON REKLAM

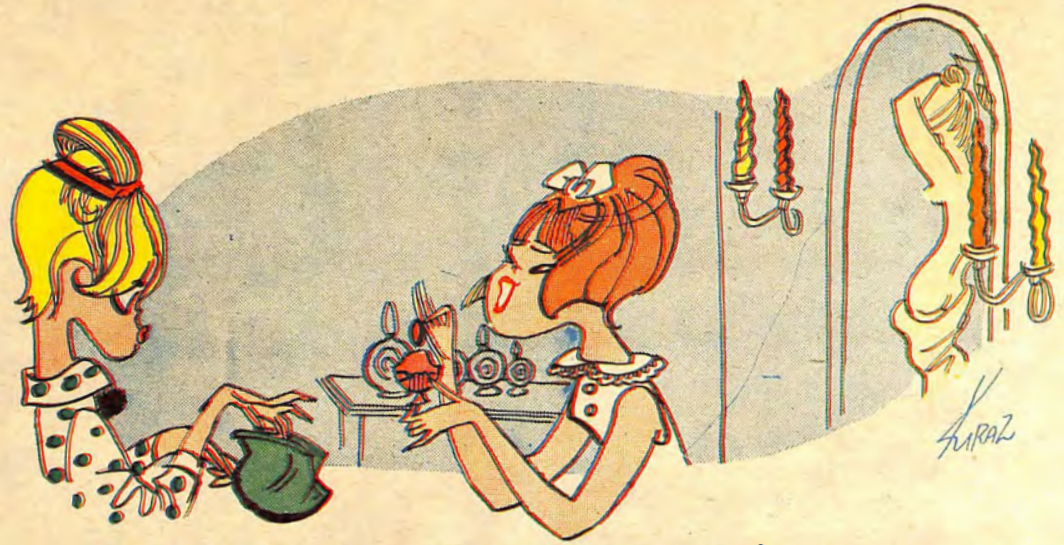

MADE FROM NOT LESS THAN
67% TERYLENE
10 Terylene 100 Fiber
WITH COTTON

BOZKURT

Ak. 52

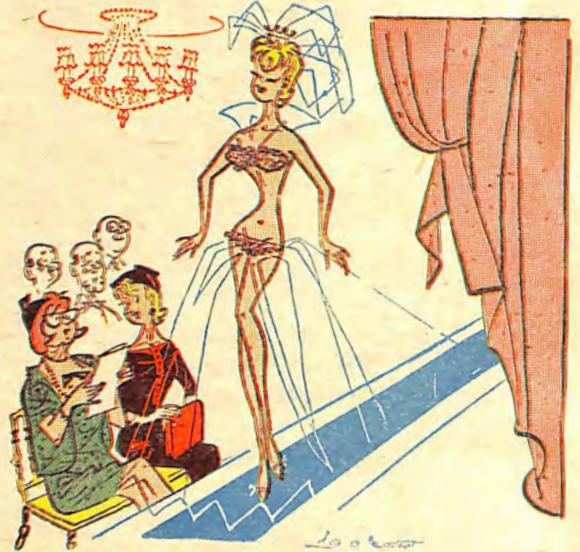
Akbaba

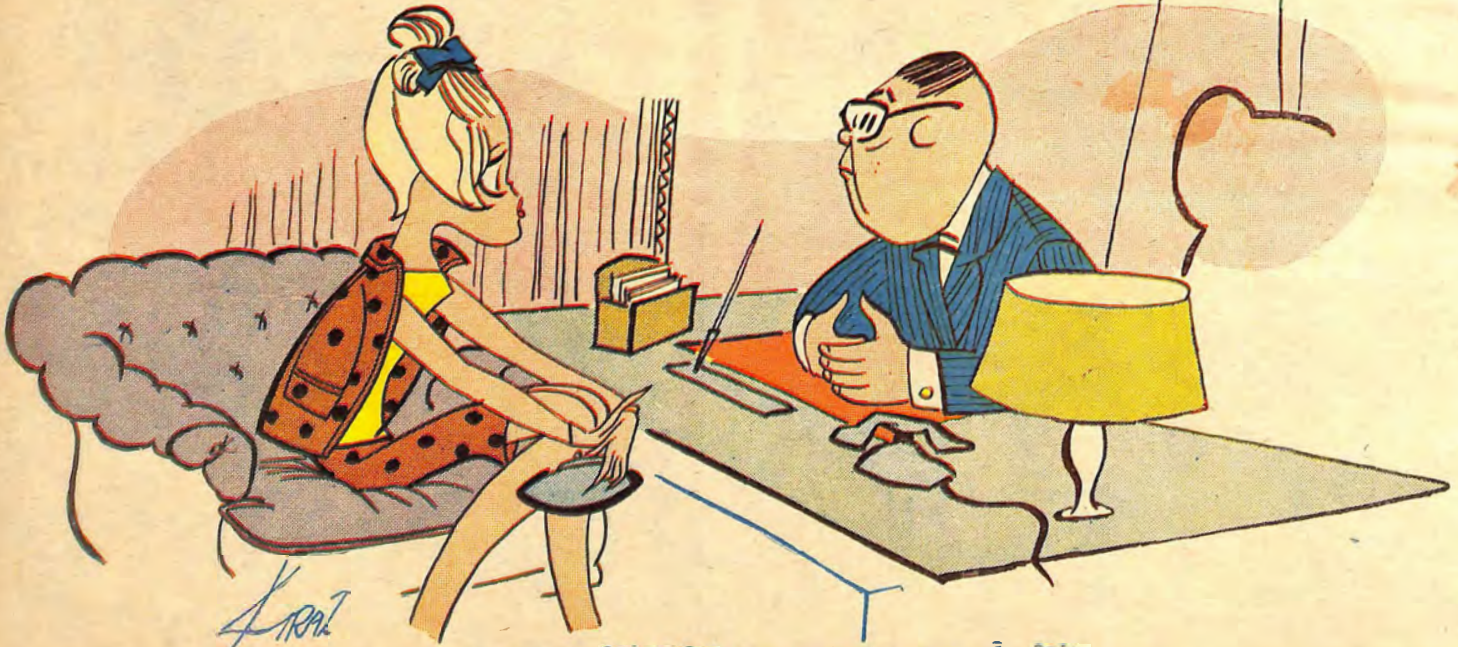
-DÜĞÜNDEN EVVEL KULLANMAMANIZI TAVSİYE EDERİM.
BU KOKUYA DAYANACAK ERKEK YOKTUR !

-NASIL AĞLAMİYALIM ?..KIRK YIL ÖNCE
BU HAVAYA UYUP EVLENMİŞTİK !

-PROGRAMA GÖRE GELİN ESVABIYMIŞ...
-GALİBA TERZİ KUMASSIZ DİKMİŞ !

-BUNDAN EVVELKİ İŞİMDEN ÇOK YORUCU OLDUĞU İÇİN
ÇIKTIM... GECELERİ TWİST YAPACAK HALİM KALMIYORDU !